

WILBUR SMITH

& DAVID CHURCHILL

AL
press

edice
KIO KAN

NAD PROPASTÍ

edice

WILBUR SMITH

& DAVID CHURCHILL

NAD PROPASTÍ

edice

KIOKAN

Copyright © Orion Mintaka (UK) Ltd, 2017

Translation © Jan Mrlík, 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem. Jména, postavy a události
v ní popsané se sice částečně zakládají na historických reáliích,
jsou však dílem autorovy představivosti. Jakákoli podobnost se
skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými, událostmi či místy
je čistě náhodná.

Z anglického originálu War Cry

vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers,

1 London Bridge Street, London SE1 9GF přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-692-4

*Tuto knihu věnuji své ženě Mokhiniso,
která mi po několik posledních desetiletí života
byla absolutní radostí a inspirací
a bude jí po všechny roky, které ještě přijdou.
Miluji tě, moje Sluníčko.*

Od vyhlášení války uplynuly dva měsíce. Podzimní slunce zářilo z jasné modré oblohy nad Bavorskem tak nádherně, jako by přímo volalo po tom, aby lidé popíjeli pivo a od srdce, zvesela si zazpívali. Jenomže pořádání Oktoberfestu bylo zrušeno a limuzína Double Phaeton sunoucí se po krátké příjezdové cestě k vile v Grünwaldu nedaleko Mnichova vyvolávala předtuchu něčeho neradostného.

Vůz zastavil. Šofér otevřel dvířka kabiny pro cestující, aby mohl vystoupit dokonalý gentleman něco před sedmdesátkou. Uniformovaný komorník jej pustil do domu. V následující chvíli byl do salonu k Athale, hraběnce z Meerbachu, uveden rodinný právník Viktor Solomons. Byť měl už stříbrné vlasy i plnovous a jeho krok se zdál méně křepký než kdysi, dokonale ušitý oblek, zářivá běl umně naškrobeného límečku a bezchybný lesk bot naznačovaly, že mysl tohoto muže je stále stejně precizní, bystrá a pronikavá jako vždycky.

Solomons se zastavil před Athalíným křeslem, mírně, ale uctivě se uklonil a pozdravil: „Dobré ráno, hraběnko.“

Zdálo se, že je v neveselé náladě, ale Athala si připomněla, že se od něho ani nic jiného nedá očekávat. Solomonsův milovaný syn Isidore odjel kamsi na frontu. Žádnému rodiči není do zpěvu při vědomí, že život jeho dítěte závisí na milosrdenství bohů války.

„Dobré ráno, Viktoro, to je ale nečekané potěšení, že vás zase vidím! Prosim, posad'te se.“ Athala pokynula křehkou rukou ke křeslu naproti jejímu. Pak se obrátila ke komorníkovi, který hosta uvedl a očekával další pokyny. „Prosim vás,

Braune, přineste panu *Rechtsanwalt* Solomonsovi kávu. Dáte si koláč, Viktore, že ano? Třeba kousek štrúdlu?“

„Děkuji, hraběnko, ale nedám.“

Athala si všimla, že se v Solomonsově hlase ozval nějaký chmurný tón, a jako by se nezvykle bránil pohlédnout jí do očí. *Má špatné zprávy*, pomyslela si. *Něco s chlapci? Stalo se některému něco?*

Přikázala si zachovat klid. Nebylo vhodné, aby člověk dával najevo nějaké obavy, zvláště když je v místnosti sloužící. „To bude všechno, Braune,“ řekla.

Komorník odešel. Athala pocítila náhlou touhu odložit špatné novinky alespoň o pár vteřin. „Povězte, jak se daří Isidorovi? Doufám, že je v pořádku a v bezpečí.“

„Ale ano, děkuji za optání, hraběnko,“ odpověděl Viktor poněkud roztržitě, jako by tak docela nemyslel na to, co říká. Byl však na svého zbožňovaného syna velmi hrdý, a neodolal, aby ještě nedodal: „Víte, Isidorově divizi velí sám korunní princ Vilém. Jen si to představte! Zrovna minulý týden nám od něho přišel dopis, že už se poprvé dostal do akce. Podle jeho slov velící major prohlásil, že si pod palbou vedl obdivuhodně.“

„Nepochybuji, že to tak bylo. Isidore je báječný mladík. Nuže... co se děje, Viktore? Pročpak jste přijel?“

Solomons na okamžik zaváhal, aby sebral myšlenky, a pak si povzdychl. „Obávám se, že nenacházím lepší způsob, jak to říct, hraběnko. Ministerstvo války v Berlíně mě dnes informovalo, že váš manžel hrabě Otto von Meerbach je mrtev. Generál von Falkenhayn měl pocit, že byste se tu zprávu měla dozvědět od někoho, koho znáte, aby vám jen nedošel telegram nebo vás nenavštívil nějaký neznámý důstojník.“

Athala v křesle náhle sklesla a zavřela oči, neschopná slova.

„Chápu, že je to nesmírně bolestné,“ pokračoval Solomons. Bolest však byla tím posledním, co hraběnka v té chvíli vnímala. Převažující pocit naopak představoval úlevu. Její synové jsou v pořádku. A konečně, po všech těch letech, je volná. Manžel už nemůže tropit nic, čím by jí ubližoval.

Athala se ovládla. Od útlého dětství ji učili, aby své jakoby porcelánové rysy stále udržovala ve výrazu vyjadřujícím klidnou aristokratickou eleganci, ať se děje co se děje. Stalo se její druhou přirozeností, že pod touto maskou tajila skutečné pocity, stejně jako hladina rybníčku skrývá neustále pádlující nohy, které dodávají labuti ladný pohyb, jímž se zdánlivě zcela bez námahy pohybuje po vodě.

„Jak zemřel?“ zeptala se.

„Při letecké nehodě. Bylo mi řečeno, že Jeho Excellence se účastnila cesty, jež měla pro německou Říši nejvyšší důležitost. Podrobnosti podléhají utajení, ale jsem oprávněn vám sdělit, že k nehodě došlo nad Britskou východní Afrikou. Hrabě letěl na palubě své úžasné nové vzducholodi *Asagaj*. Byl to její panenský let.“

„Takže ho sestřelili Britové?“

„To nevím. Našeho velvyslance v Bernu informoval jeho britský protějšek pouze o tom, že hrabě zahynul. Jednalo se o zdvořilé gesto k počtě vašeho zesnulého manžela. Ovšem pokud vím, Britové nemají v Africe žádné jednotky Královského letectva, a tak musíme předpokládat, že se jednalo o nějakou nehodu. Plyn, kterého se používá k plnění těch takzvaných říditelných vzducholodí, je očividně velmi nestabilní.“

Athala se podívala Solomonsovi do očí a velmi klidně prohlásila: „Ona byla v té chvíli také na palubě *Asagaje*?“

Právnick se nemusel ptát, kdo je „ona“. A nemusel by se dotazovat ani nikdo další, kdo alespoň vzdáleně poznal poměry v německé společenské smetánce. Hrabě von Meerbach platil za notorického sukničkáře, v posledních letech ho však posedla vášně k jedné z jeho milenek, Evě von Wellberg, krásce se zářivými vlasy připomínajícími norkový kožich a fialkově modrýma očima. Hrabě prosil Athalu o rozvod, aby si mohl vzít tu Wellbergovou za ženu, ale odmítla ho. Její katolická víra nepřipouštěla podobné ukončení manželství. Nakonec dospěli k jakési dohodě. Hraběnka Athala žila se dvěma ještě malými syny v dokonale navržené klasické vile v úhledném

městečku jihozápadně od Mnichova, v němž se mohla stýkat s nejbystřejšími lidmi z bavorské lepší společnosti. Naopak hrabě Otto se uchýlil do rodinného zámku na břehu Bodamského jezera. Tam si žil se svou milenkou, nebo spíš děvkou, jak o ní uvažovala Athala, a syny vídal jen při těch vzácných příležitostech, kdy mohl, či alespoň trochu chtěl, vyšetřit nějaký čas, aby je navštívil.

„*Asagaj* startoval z areálu továrny Meerbach Motoren Werke,“ řekl Solomons, čímž měl na mysli obrovitý průmyslový komplex, z něhož plynulo rodinné bohatství. „Vyšší úředníci společnosti, kteří se účastnili odletu vzducholodi, mi prozradili, že viděli nějakou ženu vstupovat na palubu. Ministerstvo války mě informovalo, že *Asagaj* se zřítíl se všemi cestujícími. Nikdo z nich nepřežil.“

Athala si dovolila naznačit mírný trpký úsměv. „Ani nebudu předstírat, že by mi bylo líto její smrti.“

„A já zase nemohu předstírat, že bych vás za to chtěl nějak kritizovat. Jsem si velmi dobře vědom, jak jste kvůli ní trpěla.“

„Drahý Viktore, vždycky jste tak laskavý a spravedlivý. Jste...“ Zarazila se, aby mohla svá slova upřesnit. „Byl jste právníkem mého manžela, a přece jste nikdy neudělal nic, abyste mi ublížil.“

„Jsem právníkem celé rodiny, hraběnko,“ opravil ji Solomons mírně. „A protože jste byla a zůstáváte příslušnicí Meerbachovy rodiny, vždycky vás budu považovat za svou klientku. Nyní bych se rád zeptal, zda jste připravena probrat něco z důsledků tragického skonu vašeho manžela.“

„Ano, to jsem,“ přisvědčila Athala, avšak z důvodů, které by sotva dokázala vysvětlit, v sobě náhle objevila pocit ztráty, který až dosud nevnímala. Navzdory všemu, co musela vytrpět, se vždycky modlila, aby její manžel jednoho dne prohlédl, zřekl se svých mizerných způsobů a oddal se rodině. A teď byla všechna naděje pryč. Rozplakala se a šátrala v kabelce položené u nohou po kapesníku.

„Dovolíte?“ zeptal se Solomons a sáhl do kapsy.

Odmítla ho mávnutím ruky a pouze zavrtěla hlavou, protože si nebyla jistá, zda dokáže promluvit. Konečně našla, co hledala, přitiskla kapesník k očím, osušila si nos, zhluboka se nadechla: „Promiňte, prosím.“

„Má drahá hraběnko, právě jste ztratila manžela. Čelila jste mnohým potížím, ale stále to byl muž, za kterého jste byla provdaná, a otec vašich dětí.“

Přikývla a smutně řekla: „Jak se zdá, přece jen nemám srdce z kamene.“

„Pokud jde o mě, nikdy jsem neměl podezření, že by to tak bylo. Ani na okamžik.“

Místo díky jen přikývla. „Prosím, budeme pokračovat... Myslím, že byste mohl zmínit důsledky jeho...“ Nedokázala vyslovit slovo „smrti“, a tak jen řekla: „Toho, k čemu došlo.“

„Vcelku ano. Bohužel nemůže dojít k pohřbu, protože i kdyby se tělo našlo, Britové už by je museli pohřbít.“

„Manžel zemřel ve službě své zemi v zámoří,“ pravila Athala, napřímila se v zádech a znovu nabyla duševní rovnováhy. „Takže se s něčím podobným muselo počítat.“

„To jistě. Myslím však, že by bylo vhodné, a také se to očekává, nechat sloužit zádušní mši, například v mnichovském Frauenkirchu, ale možná vám přijde příhodnější sloužit ji v kapli na zámku Meerbach, nebo dokonce v Motoren Werku.“

„Bude to ve Frauenkirchu,“ rozhodla Athala bez nejmenšího váhání. „Nemyslím, že by továrna byla vhodným prostředím k uctění památky hraběte německé Říše, a kaple v zámku je tuze malá, nevešli by se do ní všichni, kteří se budou chtít bohoslužby účastnit. Mohl by se někdo z vaší kanceláře spojit s úřadem arcibiskupa a sjednat vhodné datum a pomáhat s organizací té události?“

„Samozřejmě, hraběnko, v tom nebude nejmenší problém. Směl bych pro pořádání recepcí po mši doporučit Bayerischer Hof? Pokud sdělíte řediteli hotelu své všeobecné požadavky, hotelový personál bude přesně vědět, jak nejlépe zajistit to, co budete potřebovat.“

„Bojím se, že na něco takového teď nedokážu ani pomyslet.“ Athala zavřela oči a pokoušela se nějak uspořádat změř myšlenek a citů, které jí vířily hlavou. Pak se zeptala: „Co bude se mnou a s mými syny?“

„Totiž, dá se očekávat, že vzhledem k rozsahu a rozmanitosti majetku pana hraběte může být jeho poslední vůle nezvykle složitá. Podstatná fakta jsou, že rodinný majetek zde v Bavorsku a většinový podíl v Motoren Werku zcela připadnou vašemu staršímu synovi Konrádovi, společně s titulem hraběte z Meerbachu. Váš mladší syn Gerhard obdrží menší podíl na akciích společnosti. Veškerý majetek a příjmy z těchto akciových podílů připadnou do svěřeneckého fondu, dokud oba synové nedosáhnou věku pětadvaceti let. Do té doby budou oba dostávat velkomyslné kapesné a samozřejmě také plnou úhradu nákladů na vzdělání. Jakékoli další výdaje bude muset schválit správní rada fondu.“

„A kdo v ní bude?“

„Především vy a já, hraběnko.“

„Proboha, vrtošivý Otto mi svěřil takovou moc?“

„V tomto platil za tradicionalistu. Měl za to, že matka by měla být odpovědná za výchovu dětí. Ovšem podotýkám, že jsem řekl ‚především‘. Jakmile bude Konrádovi pětadvacet a převezme odpovědnost za rodinné záležitosti, také jemu připadne role správce fondu jeho bratra, jemuž tehdy bude teprve osmnáct.“

„Takže když bude Gerhard něco potřebovat, sedm let mu nezbude než chodit s čapkou v ruce za Konrádem?“

„Ano.“

Athala se zamračila. „Trochu mě děsí představa, že by jeden bratr měl mít takovou moc nad druhým.“

„Jeho Excellence pevně věřila, že rodina, stejně jako národ, vyžaduje silné vedení v ruce jediného člověka.“

„Jestlipak Otto... Chápu to tak, že budu finančně zajištěna?“

„Ano, jistě, v tomto ohledu se nemáte čeho obávat. Případnou vám peníze vaší rodiny, navíc si ponecháte všechen majetek, klenoty, umělecká díla a tak dál, které jste obdržela

během manželství, a k tomu dostanete velmi štědrrou každoroční apanáž až do konce života. Rovněž vám připadne místo ve správní radě.“

„Zatracená správní rada je mi lhotejná,“ ucedila Athala. „Mám jen strach o své chlapce. Kde budeme žít?“

„To záleží jen na vás, jestli budete chtít zůstat tady v Grünwaldu nebo se přestěhujete na zámek Meerbach nebo budete užívat obojí. Jeho Excelence vyčlenila část prostředků určenou k udržování zámku a nemovitostí, které k němu patří, a na zajištění služebnictva nutného k zachování takových standardů, jaké by sám vyžadoval. Pokud budete chtít, znovu se stanete paní na zámku Meerbach.“

„Dokud Konrád neoslaví pětadvacáté narozeniny...“

„Ano, pak se stane zámeckým pánem on.“

Když se Solomons odporoučel, odešla Athala za mladším synem do herny v poschodí. Vnímala ho jako dar od Boha a nečekané požehnání, protože jeho narození přineslo vzácný okamžik štěstí do manželství, které už dávno nebylo možné zachránit. Gerhard byl počat oné noci, kdy spolu Athala a Otto spali naposled. Šlo o krátké a povrchní pomilování, a té noci, kdy se Gerhard narodil, byl manžel pryč s Fräulein von Wellberg. O to jí bylo mladší dítě vzácnější.

Přemýšlela, jak by mu mohla vysvětlit, že jeho otec je po smrti. Jak povědět něco takového tříletému dítěti? V té chvíli neměla srdce vyrušovat Gerharda ze hry s dřevěnými kostkami, které byly jeho nejoblíbenější hračkou.

Athalu pokaždé fascinovalo, když pozorovala synka, jak staví kostky jasných barev. Měl přirozený cit pro symetrii. Jestliže usadil jednu kostku určité barvy nebo tvaru na jednu stranu svého nejnovějšího hradu, domu nebo statku (Gerhard vždycky přesně věděl, co staví), potom další stejnou kostku umístil na protilehlou stranu.

Sklonila se k němu a políbila ho do vlasů. „Ty můj malý architekt,“ zamumlala a Gerhard se rozzářil samým potěšením,

protože ze všech mazlivých jmen, které od ní slýchal, se mu toto líbilo nejvíc.

Řeknu mu to, rozhodla se Athala, ale ještě ne.

Oběma chlapcům smutnou novinu oznámila, až když se Konrád vrátil ze školy. Bylo mu teprve deset, ale už sám sebe považoval za hlavu rodiny. Dal si velmi záležet, aby nedal najevo nejmenší známku slabosti, když se dozvěděl, že zahynul otec, jemuž se tak velmi podobal. Místo toho se vyptával na podrobnosti toho, co se stalo. Bojoval jeho otec s Angličany? Kolik jich stačil zabít, než ho dostali? Když mu Athala nedokázala dát odpovědi, které žádal, Konrád se rozzuřil a řekl jí, že je pitomá.

„Vůbec se otci nedivím, že tě nemiloval,“ osopil se na ni. „Nikdy jsi pro něho nebyla dost dobrá.“

Kdykoli jindy by mu za to Athala dala facku, ale dnes to nechala tak. Pak Konrádův hněv opadl stejně rychle jako vzkypěl a chlapec se zeptal: „Když je otec mrtvý, znamená to, že jsem teď hrabě?“

„Ano,“ přisvědčila Athala. „Jsi hrabě z Meerbachu.“

Konrád nadšeně zavýskl. „Já jsem hrabě! Já jsem hrabě!“ pozpěvoval a pochodoval napříč hernou jako malý a podsaditý zrzavý gardista. „Můžu si dělat, co chci a nikdo mi to nemůže zakázat!“

Zastavil se před Gerhardovou stavbou, kterou klučík vybu-
doval kostku po kostce, až byla skoro stejně vysoká jako on sám.

„Hej, Gerdi, koukni na mě!“

Gerhard vzhlédl ke staršímu bratrovi a nevinně se usmál.

Konrád kopl do Gerhardovy úžasné konstrukce a rozmetl kostky po celé herně. Kopal do nich znovu a znovu, až bratrovo dílo úplně zničil a nezůstalo nic než pestrobarevná zmrzlá kostek pokrývající podlahu.

Gerhardovi se svařila tvářička ve výrazu zoufalství a s pláčem se rozběhl k matce.

Athala ho přivinula k sobě a dívala se na hrabátko, jež pyšně postávalo nad pohromou, kterou napáchalo. S trpkým rozčarováním si uvědomila, že se dočkala osvobození od manžela, jen aby ji znovu zotročil ještě hroznější syn.

Hubená dívka na sobě měla jezdecké kalhoty, které se jí na stehnech volně plácaly, protože jí tam ještě nenarostly svaly, které by vyplnily nohavice. Polodlouhé černé vlasy, které normálně nespoutávala žádnými mašlemi ani sponami, měla teď upravené do drdůlku a ten skrývala pod jezdeckou čapkou. V pihovaté tváři opálené do zlatohnědého odstínu jí zářily jasné oči, tak modré, jako bývá africká obloha, pod níž prožila každý den svého života.

Kolem ní se na všechny strany až k obzoru táhly nízké vršky ověncené jiskřivými potůčky, jako by se skotská Vysočina kouzlem přenesla do Rajské zahrady. Prostíral se zde magický kout nekonečně úrodné země, nepochopitelně rozlehlé a vzrušující nezkrocené divočiny. Levharti lenošili ve větvích stromů, které poskytovaly útočiště také brebenticím opicím a hadům, jako byla zelená mamba, jejíž lesklé šupiny vrhaly duhové odlesky, nebo plachý, avšak smrtelně jedovatý boomslang. V trávě vysoké až po hlavu se skrývali lvi s ostrými tesáky a drápy, ale také ještě nebezpečnější buvoli, kteří dokážou zarazit rohy člověku do břicha stejně snadno, jako projede jehla jemným plátnem.

Dívka na tato nebezpečí sotva pomyslela, protože neznala jiný svět než tenhle, a kromě toho měla v hlavě daleko důležitější věci. Hladila svého poníka po sametovém nose. Od kaštanově zbarvené klisničky ze somálského chovu se sotvakdy odloučila už od prvního dne, kdy ji dostala jako dárek k sedmým narozeninám, což bylo před osmi měsíci. Koník měl jméno Kipipiri, což ve svahilštině znamenalo „motýl“, a navíc se tak jmenovala hora, která se vysoko zdvihala na východním obzoru a ve chvějivém horkém vzduchu působila jako fata morgána.

„Koukej, Kippy,“ zamumlalo děvče tiše a konejšivě. „Koukej na ty hloupé kluky a jejich ohavné hřebce. Pojd'me jim ukázat, co dovedeme!“

Přistoupila k boku poníka a mávnutím ruky poslala pryč čeledína, který ji chtěl pozvednout za nohu. Vsunula chodidlo do třmenu, vytáhla se vzhůru a vyšvihla se do sedla stejně čiperně jako nějaký žokej při derby. Pak se sklonila nad krk klisničky, hladila ji po hřívě a šeptala jí do ucha: „Let', miláčku, let'!“

Dívku začal ovládat vír emocí – pýcha, očekávání a závatné vzrušení se mísily s nervozitou, úzkostí a zoufalou tužbou neudělat ze sebe hlupačku, a tak si řekla, že se musí uklidnit. Už dávno poznala, že milovaná Kippy umí vycítit její náladu a podle ní se pak chová, a to poslední, po čem děvče toužilo, bylo sedět na hřbetě nervózního a příliš vzrušeného zvířete. Zhluboka se nadechla, právě tak, jak ji to učila maminka, a potom zvolna a plynule vypouštěla vzduch z plic, dokud necítila, jak jí povolují napětím ztuhlá ramena. Napřímila se v sedle a pobídla poníka do kroku. Pod kopyty zvířete se z hlíny zvedal paprikově červený prach. Blížili se ke startovní bráně parkurové dráhy, kterou dal postavit na jednom ze svých kolbišť Pólový klub Wanjohi Valley k dětskému jezdeckému klání pro rok 1926.

Dívka upírala oči na překážky roztroušené po zdánlivě náhodných místech dráhy. V hlavě jí zůstala vězet jediná myšlenka: *Já to musím vyhrát!*

Tlampač pověsili na jeden z dřevěných trámů, které nesly stříšku z vlnitého plechu, jež chránila osazenstvo verandy zbudované před klubovnou. Z trouby vycházel drsný, plechový zvuk mužského hlasu, který hřímal: „Nyní přichází poslední soutěžící v parkurovém skákání v kategorii do dvanácti let. Slečna Saffron Courtneyová na Kipi-pipi-piri...“ Hlas na chvíli umlkl a potom pokračoval: „Moc se omlouvám, ale obávám se, že těch ‚pipi‘ je tam trochu moc.“

„A taky bylo trochu moc růžových ginů, co, Chalky?“ ozval se hlas některého z diváků usazených na dřevěných lavicích, jež sloužily jako tribuna při každoroční parkurové soutěži, kterou pólový klub pořádal pro děti svých členů.

„To je pravda, chlapče, pravda,“ přiznal hlasatel a pak pokračoval: „Prozatím jsme viděli jenom jeden čistý okruh, který zvládl Percy Toynton na Divochovi. To znamená, že Saffron je poslední jezdčyní, která ho ještě může připravit o vítězství. Saffron je nejmladší soutěžící, tak jí všichni pořádně zatleskáme, ať může vyrazit na trať.“

Ozval se chabý potlesk přibližně padesáti bílých osadníků, kteří se přišli podívat, jak budou jejich děti soutěžit v parkuru, anebo jen využili příležitosti, kdy se mohli vzdálit ze svých farem či dílen a družít se s ostatními. Doléhala na ně dřímota z tepla, protože bylo krátce po poledni, a také z řídkého vzduchu, neboť areál s hřištěm na pólo ležel v nadmořské výšce bezmála dvou a půl tisíce metrů, což jako by ještě posilovalo účinek srdnatého popíjení alkoholu. Několik obzvláště otupělých zpustlíků navíc podléhalo mrákotám z opia, zatímco ti, kteří dávali najevo jakýsi přebytek energie či vzrušení, velmi pravděpodobně šňupali kokain, který se v nedávné době rozšířil u dobrodružnější části keňské lepší společnosti podobně jako koktejl před večeří.

Saffronina matka Eva Courtneyová měla ovšem hlavu zcela čistou. Byla nyní v sedmém měsíci těhotenství, a protože ji po narození dcery postihly dva potraty, měla zakázáno pít cokoli silnějšího než občas sklenici piva Guinness na posilěnou. Pozorovala překážky rozestavené po hřišti na pólo, tiskla manželovu ruku a šeptem přála své dceři: „Hodně štěstí, má milá.“

„Já jen doufám, že nepadne,“ dodala a v tmavě fialkových očích se zračila mateřská úzkost. „Je přece ještě malé děvče a podívej, jak jsou některé ty překážky vysoké.“

Leon Courtney se na manželku usmál. „Nic se neboj, drahoušku,“ uklidňoval ji. „Saffron je přece tvoje dcera. Což znamená, že je odvážná jako lvice a krásná jako růžový pla-

meňák... a tvrdošíjná jako starý nosorožec. Projede to bez chyby, dej na moje slova.“

Eva Courtneyová se na muže usmála a pustila mu ruku, aby mohl vstát a sejít dolů k hřišti. *Ty můj milý Medvídku*, pomyslela si. *Nedokážeš jen tak sedět a dívat se na své děvčátko z dálky. Musíš jít co nejbliž k dění tam dole.*

Eva dala Leonovi přezdívku Medvídek jednou ráno někdy před víc než deseti roky, nedlouho poté, co se seznámili. Krátce po východu slunce nad Velkou příkopovou propadlinou se projížděli na koních a Eva si všimla legračně vyhlížejšího zvířete, jež připomínalo zavalitého, statného psa na krátkých nohách. Břicho a dolní část těla mělo černou, srst na hřbetě však bílou a šedivou, a hlasitě čenichalo v trávě jako stařík hledající brýle na čtení.

„Copak to je?“ zeptala se a Leon odpověděl: „Říká se mu medojed.“ Povídal jí, že tohle podivné zvíře patří k těm nejuživějším a nejdůležitějším stvořením v celé Africe. „I lev se mu zdaleka vyhne,“ tvrdil. „Neriskujte a nepřibližujte se k němu.“

To by klidně mohl říct i sám o sobě, pomyslela si Eva. Tehdy bylo Leonovi kolem pětadvaceti a vydělával si na živobytí jako průvodce safari. Teď mu chyběl jenom rok do čtyřicítky a někdejší záblesky chlapecké dychtivosti v očích nahradila klidnější sebejistota dospělého muže v plném rozkvětu sil, spoléhajícího na své schopnosti lovce i bojovníka. Obočí mu oddělovala hluboká vráska a objevily se mu i drobnější linky kolem očí a úst. Ženy během přibývajících let propadají zoufalství, protože vrásky jsou pro ně nepříjemnou známkou, že jejich mládí a krása uvadají. Eva ovšem musela připustit, že u jejího muže vyjadřují zkušenost a autoritu a je s nimi ještě přitažlivější. Nepatrně přibral, takže pas už neměl tak štíhlý jako kdysi, avšak – a to je další nespravedlnost! – tím spíš se zdál silnější a mocnější.

Eva se rozhledla kolem po dalších mužích z komunity vystěhovalců, která se sešla v tomhle koutě Keni. Spočinula pohledem na Josslynu Hayovi, pětadvacetiletém dědici hraběte

z Errollu, dědičného nositele titulu Lord High Constable of Scotland. Vysoký, mohutně stavěný chlapík si oblékl kilt, což dělal často, aby vzdal čest svému původu, a přes jedno rameno si přehodil rudou a okrovou somálskou šálu. Bylo příjemné na něho pohledět a díky dozadu sčesaným plavým vlasům působil jako idol všech večírků. Na svět, a zejména na ženy upíral nestoudný pohled chladných modrých očí s těžkými víčky, jako když dravec vyhlíží příští kořist. Hay svedl polovinu bělošek v Britské východní Africe, avšak Eva znala tyhle týpky velice dobře a se svým alfa samcem byla příliš spokojená na to, aby ji, byť náznakem, napadlo stát se Hayovou další trofejí. Kromě toho byl příliš mladý a nezkušený na to, aby ji mohl zajímat. Ostatní ze zdejších mužů tvořili různorodou směsici: aristokrati, kteří utekli z nového světa poválečné Británie, nebo muži žijící z šeků zasílaných z domova, kteří se chovali tuze nadutě, ale potají se modlili, aby už dorazil další šek, popřípadě dobrodruzi přilákaní do Afriky přísliby života, jaký by doma nikdy nemohli vést.

Leon Courtney však patřil k jiné sortě. Jeho rodina žila v Africe už dvě stě padesát let. Mluvil svahilsky stejně dobře jako anglicky, s místními Masaji rozprávěl jejich jazykem a dokonale ovládal arabštinu. Ta se dala zcela samozřejmě očekávat u člověka, jehož otec založil obchodní společnost, která začínala s jediným nilským parníkem, jejíž podniky se však dnes rozkládaly od zlatých dolů v Transvaalu po bavlníková pole v Egyptě a ropné vrty v Mezopotámii. Leon nikdy nic nepředváděl. Nemusel. Byl zkrátka takový, jak vypadal.

Ano, Medvídku, jsem šťastná, pomyslela si Eva. Nejšťastnější ze všech, protože tě miluji a ty miluješ mě.

Saffron se na startu parkurové dráhy uklidnila. *Prostě jen musím porazit Percyho!* říkala si.

Percy Toynton měl za týden slavit třinácté narozeniny, takže se jen tak tak vešel do téhle kategorie. Nejenže byl skoro dvakrát tak starý jako Saffron, ale on i jeho kůň byli mnohem

větší a silnější než ona a Kipipiri. Podle ní nepatřil Percy mezi hodné kluky. Pořád se vychloubal a rád se stavěl jako chytřejší na úkor ostatních dětí. Ale dráhu projel bez jediné chyby. Takže ona to nutně musí dokázat taky a potom ho porazit v rozeskakování, které rozhodne.

„Nežeň se příliš dopředu,“ radil jí otec ráno při snídani. „Tohle je velice důležitá životní lekce. Když máš před sebou velký, obtížný úkol, nepřemýšlej o tom, jak je to těžké. Rozlož si ho na menší, snadnější kousky. Ty potom zvládeš pěkně jeden po druhém a uvidíš, že nakonec dokážeš i to, co se ti zpočátku zdálo tak těžké. Rozumíš mi?“

Saffron svraštila obličejík a špulila rty, jak přemýšlela o tom, co jí otec říkal. „Myslím, že ano,“ odpověděla nepřítli přesvědčeně.

„Dobře, vyjasníme si to na příkladu parkurového skákání. Dráha je hodně těžká, že?“

„To ano,“ přikývla Saffron.

„Když se ale soustředíš na jediný skok, vsadím se, že si po každé řekneš, že to dokážeš zvládnout, že?“

„Vždycky!“ souhlasila Saffron.

„No výborně, takže nepřemýšlej o tom, jak je obtížné objet celou dráhu bez chyby. Mysli na každý z těch jednoduchých skoků, pak na další, a zas na další... a když dojedeš na konec, když přeskočíš všechny překážky – koukejme se, objela jsi kolo bez chyby a vůbec ti to nebude připadat nějak složitě.“

„Aha, už rozumím!“ vyhrkla nadšeně.

Teď Saffron pohlédla na křivolakou řadu svých soupeřů a jejich rodičů, která stála podél jedné strany dráhy, a uviděla otce. Zachytil její pohled, vesele jí zamával a vyslal k ní jeden ze svých širokých úsměvů, které v ní vždycky vyvolávaly pocit štěstí, protože z nich vyzařoval optimismus a důvěra. Oplatila mu pousmáním a pak se soustředila na první překážku: obyčejná dvojice bílých břevna zkřížených do podoby nízkého X, takže uprostřed byla překážka nižší než po krajích. *To je snadné!* řekla si a naráz si připadala silnější

a víc si věřila. Pobídla Kipipiri dopředu a klisnička se rozběhla klusem, pak přidala a projely startovní bránou směrem k překážkám.

Leon Courtney si dal velký pozor, aby neprozradil ani ždíbec z napětí, které na něho dolehlo, když Saffron vyjela na dráhu. Srdce mu překypovalo hrdostí. Mohla nastoupit ještě v kategorii do osmi let, ale už samotná představa, že by měla překonávat překážky pro malé děti, z nichž ta nejvyšší sahala Leonovi sotva po kolena, jí připadala nemyslitelná. A tak trvala na tom, že pojede ve vyšší věkové skupině, a už to se většině lidí zdálo pozoruhodné. Představa, že by ke všemu ještě mohla zvítězit, se jevila nanejvýš fantastická. Ale Leon svou dceru znal. Ona svůj start chápe docela jinak. Chce zvítězit, nebo nic.

„Do toho, Saffy,“ povzbuzoval ji šeptem – nechtěl vykřiknout, aby nepoplašil její klisničku.

Doklusaly před první překážku; Saffron svou Kipipiri uklidnila a pak ji pobídla, takže se přenesly nad středem překážky, a ještě jim zbývala spousta místa. Mladá jezdka se usmála. Ona i Kipipiri mají pevnou vůli, možná jsou až paličaté. Maminka říkala: „Vy dvě holky jste jedna horší než druhá!“

Ve dnech, kdy se Saffron a její poník nenaladili na stejnou vlnu, bývaly výsledky zpravidla katastrofální, když se ale jejich rozpoložení srovnalo, měla Saffron pocit, že by společně dokázali přemoci celý svět. Energie, kterou Kipipiri vkládala do skoků, dokonalá rovnováha při odskoku i dopadu, rytmus kroku a nastavení uší svědčící o bystrosti a dychtivosti dávaly mladé jezdce naději, že dnešek by se mohl zařadit právě mezi ty dobré dny.

Pak se ale trať stala výrazně obtížnější – následoval dvojskok: dvě překážky tvořené vodorovnými břevny a mezi nimi místo jen na jeden krok. „Šikovní holka!“ pochválila Saffron kobyliku, když se přenesla přes první překážku, přesně trefila krok uprostřed a potom překonala i druhé břevno.

Nervozita z ní úplně spadla. Saffron jako by se zvířetem pod sebou doslova srostla a ovládala všechnu sílu ukrytou ve svalch pod Kippyinou bohatou a lesklou tmavou srstí.

Trošku kobytku zadržela, zatočila o devadesát stupňů vpravo a pustila se do řady tří překážek za sebou. Nejdříve na ně čekala prostá bílá brána, s níž si Kipipiri snadno poradila. Saffron měla na svůj věk dlouhé nohy, i když hubené jako čáp, nastavila si však krátké třmeny, aby se při skoku mohla lépe zvedat nad sedlo a vést poníka přes překážku. Následovalo další holé břevno, ovšem umístěné nad záhonkem keřů obsypaných jasně rudými a žlutými květy – ani zde však Saffron s Kipipiri nezaváhaly.

„Povídám, Courtneyi, to vaše děvče je v sedle lehký jako pírko,“ pravil jeden z diváků, když se Saffron přenesla přes vysoký dvojí plot; byl to penzionovaný major kavalerie jménem Brett, jenž rovněž sloužil jako místní magistrátní úředník. „Taky báječně drží otěže. Činí se pěkně.“

„Díky, majore,“ odpověděl Leon a pozoroval dceru, jak na své kobyлке překonala další dvojici překážek, postavených šikmo přes parkurovou dráhu: zeď a vodní příkop. „Jen chci říct, že si za to nemůžu dělat žádné zásluhy. Jak dojde na ježdění, je Saffron absolutně dcerou své matky. Nevěřil byste, kolik hodin s ní Eva strávila, když ji učila skákat přes překážky. Obě jsou stejně umíněné a hašteřily se jako dvě kočky v pytli, ale Bůh ví, že se to vyplatilo.“ Leon se při pomýšlení na dvě nejdražší bytosti ve svém životě něžně pousmál a pak dodal: „Omluvte mě na chvíli,“ a opět upřel veškerou pozornost k dění na dráze.

Dceřin poník měl z nějakého důvodu příšerný zvyk „smočit prsty ve vodě“, jak říkával Leon. Kobyłka přeskočila sebevyšší, sebeširší a jakkoli děsivou překážku, ale ani sám čert by ji nepřesvědčil, že voda je také překážka, které se musí vyhnout, a nejde o rybníček ke koupání.

Saffron kobytku konejšila před další výzvou, která je čekala, a Leon se zhluboka nadechl, aby trošku zklidnil divoce bušící srdce.

Nevím, jaké pocity má při jízdě Saffy, říkal si, ale já jsem úplně rozklepaný, jen když se na to dívám.

„Jednu překážku po druhé,“ opakovala si Saffron a upírala oči na zeď. „Tak jdeme na to, holka!“ řekla a pobídla Kippy po zdupaném trávníku. Zeď trčela dost vysoko. Dostaly se přes ni, aniž by srazily jedinou z nabarvených dřevěných bedniček od čaje, z nichž byla překážka sestavena, ale poník při doskoku zakolísal a Saffron ho udržela na nohou jen s vypětím všech sil, dokázali si však zachovat dostatečnou rychlost. Saffron koníka srovnala, a když se dostali před vodní skok, už ho zase pevně ovládala.

Divenka si pevně předsevzala, že tentokrát se s vodní překážkou vypořádají, jak náleží. Hnala k ní Kipipiri plnou rychlostí, a tak špatně odhadla poníkův krok a pobídla ho ke skoku velice daleko před správným místem, ale poník přeletěl jako šipka břevno i mělký příkop s blátivou hnědou vodou, který se skrýval za překážkou. Saffron jen musela kobytku zbrzdit a znovu zatočit, tentokrát ostře vlevo, aby nevyjely z dráhy.

Saffron se nedostávalo dechu, ale uvnitř jásala. *Žádná chyba! Už jsou skoro na konci!*

Před ní stál nízký plot tvořený třemi pruhovanými břevny nad sebou. Výbor klubu pro tuto jezdeckou soutěž rozhodl umístit sem celkem lehkou překážku, protože hned za ní čekala poslední a nejtěžší výzva: záludný trojskok složený z prostého plotu, pak z balíků sena s břevnem nahoře a nakonec ze zdvojeného plotu, které po sobě následovaly vždy po úseku na jediný krok. Někteří soutěžící škrtli o první část trojskoku, klopýtli o druhou a do poslední překážky prostě narazili, protože třetí skok už byl nad jejich síly. Nikomu kromě Percyho se nepodařilo trojskok absolvovat bez toho, že by zavadil aspoň o jednu překážku.

Saffron si to potřebovala ujasnit. Sbírala poslední drobtý energie, které jí ještě zbývaly, a klusala podél okraje kolbiště, kde stáli diváci. V duchu si přehrávala vzorec kroků, které budou potřebovat, aby Kipipiri nastoupila na trojskok v ideálním bodě, a přitom se pohybovala optimální rychlostí. Jakmile se pustily do překonávání předposlední překážky, už na jednotlivé skoky nemyslela.

Když zadní kopyta klisničky přecházela nad překážkou, Saffron se zdálo, že zaslechla zadunění. Ohlédla se a viděla, že horní břevno vibruje, ale protože zůstávalo na místě, pustila to z hlavy. Sotva si všimla diváků, kolem nichž se jen prokmitla, neslyšela ani zajíknutí, která jim unikla, když se přiblížila k první části trojskoku. Vznesly se s Kippy nad plot, při kroku mezi překážkami se jim podařilo udržet rovnováhu, pak překonaly i druhou část trojskoku, načež jezdčyně pobídla kobytku patami a přitáhla otěže tak tvrdě, že ji víceméně nadzdvihla, a už se snášely na opačnou stranu zdvojeného plotu.

Dokázala jsem to! Dokázala jsem to! pomyslela si nadšená Saffron, když s Kipipiri uháněly k cílové čáře. Přejely ji a pak zbrzdila kobytku do klusu a vyjely ze závodistiště. Viděla tátu, jak k ní běží, vyhýbá se vlevo vpravo jásajícím divákům, a vehementně mu zamávala. Ale on jí neodpovídal.

Saffron se zamračila. *Proč se neusmívá?*

Potom zaslechla tlampač a jako by ji kopl kůň rovnou do žaludku, protože hlasatel vyvolával: „No tohle! Kurážnou Saffron Courtneyovou postihla hrozná smůla, že škrtla o předposlední překážku, když už měla za sebou skoro celé kolo bez chyby. Proboha, tomu břevnu trvalo celou věčnost, než spadlo! Takže růžice pro vítěze připadne Percymu Toyntonovi. Dobrý výkon, mladý muži!“

Čeledín se chopil otěží její klisničky, avšak Saffron sotva vnímala, co se děje. Dokázala myslet jen na jedno: *Jak jsem mohla srazit to jediné mizerné, blbé břevno?* Oči jí náhle plávaly v slzách, takže sotva viděla otce, který ji zvedl ze sedla a přitiskl si ji k hrudi. Chvilku dcerku pevně objímal, než ji postavil na zem.

Přitiskla se k němu, ovinula ho rukama a on ji hladil po vlasech. „Jsem lepší než Percy, já to dobře vím,“ vzlykala Saffron. Pak zvedla tvářičku, aby se podívala otci do očí, a zračily se v ní vztek i lítost zároveň. „Já jsem prohrála, tati, prohrála jsem!“ zakvílela. „Ani tomu nemůžu věřit... já jsem prohrála!“

Leon už dávno zjistil, že ve chvílích, jako je tato, nemá smysl se Saffron něco rozumně řešit. Její nálady se přihnaly s prudkostí africké bouře, ale stejně rychle se obracely a za chvíli jako by v ní vyšlo sluníčko a zářilo stejně jasně jako to na obloze nad savanou.

Odtáhla se od něho, strhla si z hlavy jezdeckou čapku a odkopla ji pryč.

Leon za sebou zaslechl nesouhlasné „Hrm, hrm!“, a když se otočil, spatřil majora Bretta, který se při pohledu na zlostnou malou slečnu zamračil. „Měl byste týhle mladý dámě přechíst něco z Kiplinga, Courtneyi.“

„Protože se chová jako ta opice z *Knihy džunglí*?“ zeptal se Leon.

Majorovi buď unikl humorný obsah otázky, nebo možná neměl dojem, že je zrovna chvíle či místo vhodné k nějaké lehkovážnosti. „Dobrý Bože, jistěže ne, člověče! Mluvím o tý básni. Víte, triumf a katastrofa, pak o těch bídácích, ke všem se chovat stejně, a tak dál.“

„Aha, jenomže moje dcera je Courtneyová, a my jsme nikdy nedokázali žít pro tak vysoké ideály. Buď zvítězíme, nebo nás potká pohroma.“

„No, mně se teda nezdá, že by to byl nějak moc britskej náhled na věci.“

Leon se usmál. „My nejsme v mnoha ohledech nějak zvlášť britští. Kromě toho ta Kiplingova báseň *Když...*, o které mluvíte...“

„Absolutně, to je ona.“

„Pokud si vzpomínám, napsal ji Kipling pro svého syna, který zahynul ve válce, chudák chlapec.“

„Myslím, že jo, mizernej osud.“

„Podstata toho všeho se shrnuje v posledním verši, který zní, pokud mi tedy paměť slouží, „... a co je víc: pak, synu můj, jsi muž“, nemám pravdu?“

„Přesně tak, a je to zatraceně správná rada.“

„Ano, ale pro chlapce. Ale Saffron je má dcera. Malé děvče. Ani Rudyardu Kiplingovi se nepodaří předělat ji v muže.“

„Milý Leone, to je výborné, že jste přišel,“ pravila lady Idina Hayová.

„Je mi potěšením,“ opáčil Leon. Několik vybraných osob z diváků, kteří pozorovali dětskou jezdeckou soutěž, dostalo pozvání, aby přišli do Slains, jak se nazýval Hayův dům podle starobylé usedlosti, kde Josslyn Hay vyrůstal, povečeřeli tam a zůstali na noc. Leon se důkladně rozmýšlel, než pozvání přijal. Idina, nevysoká štíhlá žena s obrovským okouzlujícím očima, se hladce vyrovnala svému manželovi, pokud šlo o prostopášnost a dovednosti ve svádění, a rychle se v keňské společnosti stala stejným zdrojem skandálů jako předtím v Londýně. Dopracovala se ke třetímu manželství, nemluvě o armádě milenců, a připadalo jí celkem přiměřené vítat hosty, když ležela nahá ve vaně ze zeleného onyxu, a bavit se s nimi, aniž by na sobě měla víc než lehoučký bavlněný závoj převázaný pod prsy v domorodém stylu, docela bez spodního prádla; také dávala hostům vybrat z mísy klíče od slainských ložnic, a když jim pak řekla, ke které místnosti patří, vyzývala je, aby se vyspali s tím, koho najdou uvnitř.

„To musela být pro sloužící očividně úplně nemožná situace,“ mínila Eva, když tuhle klevetu líčila Leonovi. „Posbírali z podlahy všechno to špinavé prádlo, vyprali je a vyžehlili, ale pak neměli nejmenší tušení, komu by je měli vrátit.“

Dnes večer se však Idina chovala, jak se slušelo, takže se oblékla, jako by vedla nejlepší z pařížských salónů, totiž do nemožně krátkých, průsvitných, ale téměř decentních šatů z rozevlátého hedvábného šifonu barvy šampaňského. Leon

nepochyboval, že Eva by v nich dokázala okamžitě poznat práci některého z oslavovaných návrhářů, o němž on nikdy neslyšel.

„Je mi líto, že se Eva necítí na to, aby také přišla,“ prohlásila Idina, jako by mu četla myšlenky.

„No, už byla hodně unavená, když v sobě vláčí to dítě,“ odpověděl. „Přisahá, že to musí být chlapec, protože prý je to dvakrát tak velké jako bývala ve stejné době Saffy. A tak se vrátila se Saffy a poníkem do Lusimy.“

„Doufám, že neřídí!“

„Chtěla, však ji znáte. Vehementně se tlačila za volant. Ale postavil jsem se tvrdě proti a řekl jsem v žádném případě. Lo-ikot ji veze vzadu v rollsu. To je můj správce. Zítra pro mě přijede.“

Idina se zasmála. „Vy jste jediný chlap v Keni, kterého může napadnout jezdit po těch příšerných rozmlácených cestách v tak šíleně extravagantním autě!“

„Ba naopak, je to velice odolný a praktický stroj. Tohle auto postavili jako obrněný vůz a za války jezdilo v Arábii i Mezopotámii. Když válka skončila, zůstalo jich armádě mnohem víc, než mohla potřebovat, tak jsem si jedno koupil. Trošku jsem je vyšperkoval, ale v základu je to pořád vojenské vozidlo,“ zazubil se Leon. „Kdyby se zase mělo něco semlít, tak na ně přivařím nějaké pancíře, nad sedadla pro cestující namontuji kulometnou věž a jedu rovnou do války.“

„Možná bych si taky měla jedno opatřit,“ dumala Idina. „Já ovšem mám hispano-suizu, a to je úžasná věc.“

„To bych řekl. Je přinejmenším tak velká jako můj auták, a ten stříbrný čáp na kapotě je určitě stejně stylový jako okřídlená dáma na chladiči rollsu.“

„To je pravda, ale asi je přece jen spíš určená k pojíždění po Mayfairu než k natřásání po prašných cestách v Africe... No, ale teď musím běžet a ujistit se, jak probíhají přípravy k večeri,“ uzavřela Idina. „To, že je člověk daleko od domova, přece nemůže být žádnou výmluvou pro snižování úrovně.“

Až na záměny klíčů od pokojů, pomyslel si Leon, když odcházel, aby se převlékl k večeři. Pokud se to v Mayfairu nedělá taky tak.

Hosté se sešli na drink před večeří a rozdělili se podle pohlaví: muži – všichni s bílými motýlky a šosatými kabáty – se bavili spolu, zatímco dámy připomínající hejno pestrobarevných zpěvných ptáků se shlukly do druhé skupinky. Leon Courtney držel v ruce sklenku s whisky a povídal si s několika dalšími hosty a hostitelem Josslynem Hayem. Tito dva pánové se mezi ostatními poněkud vyjíмали, neboť všechny ostatní postavou převyšovali a vůbec celému houfu dominovali. Přitahovali zvědavé pohledy dam jako dva magnety.

„Tak si myslím, že to zkusím sehrát na Leona Courtneye,“ nechala se slyšet ctihodná Amélie Cory-Porterová, dobře oblečená, výrazně nalíčená mladá rozvedená dáma s vlasy módně zastřiženými do kštice; rozhodla se na nějakou dobu uchýlit do Keni, než utichne poprask kolem jejího manželství, které skončilo odhalením její nevěry. „Je to opravdu prvotřídní chlap, co říkáte?“

„Má milá, budete marnit čas,“ poučila ji Idina Hayová. „Leon Courtney je jediný mužský v celé Keni, který odmítá spát s kýmkoli jiným než se svou ženou. Sotva se po nějaké podívá. Je to docela znepokojivé, když se to tak vezme. Někdy si říkám, jestli neztrácím šmrnc.“

Amélie se zatvářila polekaně, jako by narazila na zcela nový a neočekávaný aspekt lidského chování. „On odmítá sex? Opravdu? To se zdá trochu nepřírozené, zvláště když je jeho žena v takovém stavu, že ho nemůže potěšit. Není on náhodou nějaký utajený teplouš?“

„Prokrista, to ne! Mám z dobrých zdrojů, že v mladších letech ženské pěkně proháněl. Ale ve chvíli, kdy mu padla do oka Eva, bezhlavě se do ní zamiloval a od té doby je jí jako posedlý.“

„Nejspíš se mu to dá sotva vyčítat,“ pravila Amélie, ačkoli neskrývala svůj nesouhlas. „Viděla jsem ji při té soutěži a je opravdu milá. Jak se to píše v romantických knížkách – oči jako průzračné studánky? Takové je opravdu má, všechna čest. Ale i tak – je ve vysokém stupni těhotenství. Nikdo přece nemůže čekat, že dneska bude chlap žít jako mnich jen proto, že jeho žena bobtná jako barážový balon.“

„No, třeba je Leon Courtney takový ten staromódní gentleman.“

„Ale no tak, nebuďte naivní. Víte stejně dobře jako já, že žádný takový tvor neexistuje. Ale stejně, drahoušku, povídejte mi o Evě. Je to opravdu zvláštní. Měla jsem pocit, že v její řeči poznávám northumbrijský akcent – táta tam jezdil lovit a my všichni s ním, takže jsem ten přízvuk slyšela od personálu, hajných a tak dál. Doneslo se mi, že je ve skutečnosti Němka, je to tak?“

„Totiž,“ řekla Idina a obě ženy k sobě přistoupily maličko blíž jako spiklenci sdílející smrtelné tajemství, „opravdoví starousedlíci v Britské východní Africe, jako třeba Florence Delamereová, kteří tu žijí řadu let, si pořád vzpomínají, jak se Eva poprvé objevila v Nairobi, asi tak rok před válkou. Jakýsi obrovsky bohatý německý průmyslník přicestoval do města na tu nejdražší safari, jakou kdy kdo viděl. Přivezl s sebou otevřený automobil, ve kterém jezdil na lov, a spoustu nákladů, na kterých měl naloženou výbavu, a taky dva velké letouny, které vyráběla jeho firma.“

„Proboha, to musela být fantastická podívaná,“ mínila Amélie, protože taková ukázka moci a bohatství na ni očividně udělala dojem.

„Stoprocentně,“ souhlasila Idina. „Celé město se samozřejmě sběhlo, aby se podívalo na létací stroje, ale večer už se toho napovídalo stejně i o tom okouzlujícím stvoření, které se producovalo zavěšené do německého boháče, a nikdo nepochyboval, že je to jeho milenka. Jmenovala se Eva von cosi, tak nějak.“

„A to byla stejná Eva, kterou jsem viděla dnes?“

„Ano. A hádejte, který bílý lovec dělal těm Němcům průvodce?“

„Proboha, snad ne Leon Courtney?“

„Zrovna on. Ale přesto se Eva s tím svým průmyslníkem – očividně to byl nějaký dokonalý obrázek tyрана a paličatého Huna – vrátila do Německa, a zdálo se, že tím to skončilo. Potom, krátce po vypuknutí války, se záhadně objevila znovu v Keni – skočila prý na zem padákem z nějakého obrovského zepelínu.“

„Ale neříkejte! No to je opravdu něco!“ zasmála se Amélie.

„No, tak se to aspoň povídá, a slyšela jsem to od několika lidí, kteří tady v té době žili, takže tomu věřím. Je jasné, že ten zepelín ztroskotal hluboko v území Masajů. A sestřelil ho...“ Idina se po zjevné nárazce odmlčela.

„Ne! Neříkejte! Snad ne zase Leon?“

„To si pište... a z vraku vystoupila krásná Eva, pěkná jako obrázek a čerstvá jako sedmikráska, vrhla se mu do náručí a omdlela.“

„Ta měla ale štěstí! Já bych mu nadšeně omdlela v náručí hned teď, kdyby mi to dovolil.“

„No, to by nedovolil, ale stačí vám najít jiného muže, pro kterého můžete omdlít.“

„Víte to jistě?“ zeptala se Amélie a podmračeně svařtila porcelánové čelo. „Není dobré vzdávat se bez boje. Navíc je Leon taky bohatý, nejen božsky pěkný. Lusima musí být jedním z největších velkostatků v celé zemi.“

„Představte si, že za ty pozemky zaplatil hotově,“ řekla Idina. „Za osmačtyřicet tisíc hektarů vysázel na dřevo půl milionu liber, a nemusel si půjčit ani penci. Víím, že je to naprostá pravda, protože jsem to slyšela od chlapa, který ten obchod zprostředkoval.“

„Půl milionu? Hotově?“ zalapala Amélie po dechu.

„Přesně tak. Jednou jsem sebrala odvahu a zeptala se Leona, odkud ty peníze pocházejí, ale hrozně se upejpal. Napřed mluvil o ‚válečných reparacích‘ a pak tvrdil, že jde o příjem z různých patentů, které patřily Evinu otci.“

„A třeba je to gangster a ty prachy jsou zisk z jeho strašných zločinů!“ vyhrkla Amélie vzrušeně. „Docela by se mi líbila myšlenka, stát se – jak se to říká? – gangsterskou holkou.“

„To věřím, má drahá, ale ať je Leon Courtney co je, určitě není zločinec. Já bych hádala, že to má něco společného s válkou.“ Idině se náhle rošťácky zablesklo v očích. „Něco vám povím, drahoušku. Zařídím vám pěknou výzvu. Pozměním zasedací pořádek u stolu, který jsem vymyslela na dnešní večer, a posadím vás vedle Leona. Jestli se vám podaří zjistit, kde sehnal všechno to zlato, a stihnete to dřív, než se rozejdeme a necháme mužské, aby se věnovali brandy a doutníkům, tak na mě uděláte opravdu velký dojem!“

„Platí!“ řekla ctihodná Amélie. „A navíc ho svedu, manželka nemanželka, jen abych vám ukázala!“

Idina pozvedla obočí a ukončila jejich rozhovor: „Ale ale, drahoušku, jen nebuďme příliš chamtivé.“

Díky spojenému úsilí Idiny Hayové a její obávané hospodyně Marie se podařilo kuchyňský personál ve Slains vyceповat k tomu, že dokázal připravit francouzskou kuchyni, která by nezahanbila ani jídelní stůl v některém ze zámků na Loire. Také víno, které – jak se všeobecně ví – lze v tropech uchovat jen obtížně v dobré kondici, odpovídalo těm nejvyšším standardům. Leon se už dávno poučil, že při pití v téhle nadmořské výšce je dobré se krotit, ale žena vedle něho, jež se mu představila jako Amélie Cory-Porterová, si zřejmě umínila přimět ho k tomu, aby prolil hrdlem co možná nejvíc klaretu Premier Cru. Působila docela přitažlivě, ovšem oním příliš zjevným, nezajímavým způsobem, a na jeho vkus přehnaně holdovala líčení. Očividně se rozhodla od něho něco získat, ale Leon zatím nedokázal poznat, oč by mohlo jít.

Zprvu se domníval, že prostě flirtuje, protože podle všech zkušeností, které s ženami měl, by po něm nadšeně skočila, kdyby jí zkusil nabíhat. Když však po předkrmu, jímž byl konfit z kachních prsíček se zeleninovým salátem, připrave-

ným z výpěstků zahrad patřících ke Slains, přišly na řadu vynikající bifteky z roštěnce v pepřové omáčce, došlo mu, že Amélii nejde o jeho tělo – tedy alespoň ne v této chvíli –, nýbrž cílí na informace. Patřilo k dobrým zvykům dát najevo zájem o některého ze společníků při večeři a každá žena s alespoň polovinou mozku ví, jak v muži vzbudit zdání, že je ten nejchytřejší, nejúžasnější a nejduchaplnější chlap, jakého potkala. Nicméně Amélie mu nelichotila, spíše ho podrobovala křížovému výslechu a prodírala se jeho životopisem, přičemž její otázky šly postupně stále víc na tělo. Zdálo se, že ji zajímají především jeho zážitky z války. Leon se pokusil tomuto tématu vyhnout s tím, že on nikdy o válce nemluví, protože podle jeho zkušeností každý člověk, který o ní začne vyprávět, je nevychovanec a téměř určitě lže. „Pokud to ovšem není básník,“ dodal v naději, že by ji mohl odvést k úvahám o Wilfredu Owenovi, Siegfriedu Sassoonovi a dalších válečných bardech, jak by se dalo čekat u mladé ženy plné ideálů.

Amélie se však ani na vteřinku nenechala rozptýlit. Sledovala svůj cíl jako teriér stopu obzvlášť šťavnatého králíka. „Slyšela jsem naprosto výjimečný příběh, jak jste docela sám sestřelil obrovský zepelín. Tedy, zní to tak hrdinsky, že bych ráda věděla, jestli je to pravda.“

„Myslím, že to zní naopak velmi nepravděpodobně,“ odvětil Leon. „Sestřelit vzducholod' je nanejvýš obtížné, na to se můžete zeptat každého pilota. No, ale už jsem toho napovídal až až. Musíte mě zasvětit do toho, co se děje v Londýně, co je tam nového a zajímavého a tak dál. Eva bude nadšená, až jí povím nějaké novinky z domova.“

V tomhle mluvil Leon do určité míry pravdu. Nebylo snadné sestřelit vzducholod' palbou z kulometu, což bylo jedním z důvodů, proč nikdy nic podobného neudělal. Eva by opravdu ráda slyšela o nejnovější módě, divadelních hrách, románech a hudbě, které byly předmětem pozornosti londýnské společnosti.

Amélie ovšem o nic takového neměla zájem. „Ále, kdo by se bavil o hloupých šatech, a ještě pitomějších knížkách? Já chci slyšet o tom zepelínu.“

Leon vzdychl. Neměl nejmenší chuť o té věci mluvit, ale jak se vykrotit z ocelového sevření té ženské, aniž by se snížil k neomluvitelné hrubosti? A jak zvažoval svůj další krok, zaslechl nějakého muže, očividně poněkud ovlivněného vypitým vínem, jak na něho volá přes celý stůl.

„Povídám, Courtney, je pravda, že máte masajského pokrevního bratra?“

Hlas patřil muži, který přišel do Keni teprve nedávno, říkal si Quentin de Lancey a choval se jako příslušník vyšších vrstev, byť jeho vzhled měl k šlechtici hodně daleko. Vypěstoval si nadváhu, v horku pokaždé zrudl ve tváři a hojně se potil, takže mu řídké rudohnědé vlasy ležely na lebce pokryté bleudou, ochablou pokožkou jako zvlhlé provázky.

„Ano, něco v tom smyslu,“ odpověděl Leon vyhýbavě.

Když Leon jako devatenáctiletý podporučík sloužil u 3. praporu pluku Královských afrických střelců, byl seržantem jeho čety Masaj jménem Manyoro. Leon zachránil v bitvě Manyorovi život, a když Leona postavili před vojenský soud pro smyšlená obvinění ze zbabělosti a dezerce, Manyorovo svědectví ho uchránilo před smrtí. Na celé zemi nežil člověk, jehož přátelství by si cenil víc.

„A taky máte negerský jméno, co? Bongo-cosi, jak jsem slyšel.“ Několik lidí se usmálo a jedna z žen se zachichotala. „Bongo podle nějakýho kraje Bongo-Bongo, ne?“ dodal Lancey, a zdálo se, že ho těší, jak je vtipný.

„Dostal jsem jméno M'Bogo,“ přisvědčil Leon a chytřejší, nebo možná jen střízlivější muž než de Lancey by v jeho tónu zaslechl potlačovanou zlost.

„Povídám, a co je to za jméno?“ nedal se de Lancey.

„Je to pojmenování velkého buvolího býka. Vyjadřuje sílu a bojovného ducha. Vnímám jako poctu, že jsem dostal takové jméno.“

A člověk musel být opravdu hlupák, když ve slovech „síla a bojovný duch“ nezaslechl varování, jenže de Lancey zůstal i teď hluchý. „Ale no tak, no tak, Courtneyi,“ říkal, jako by on byl ten rozumný a Leon obyčejný hlupák. „To je všechno fajn, myslím kamarádit se s těma lidma, ale nebudeme si nic předstírat, je to jen podřadná rasa. Jeden chlápek, můj známej, byl před pár měsíci venku v kraji a koukal po nějakým příjmemným místě, kde by si založil farmu. Když se zastavil na noc, pověsil si ve stanu parafinovou lampu. Hned nato zjistil, že z buše vychází půltucet negrů, nahejch jako prst, až na ten jejich červenej plášť.“

„Říká se tomu *shuka*,“ utrousil Leon.

Amélie Cory-Porterová vykulila oči a prohloubil se jí dech, protože vycítila, že muž vedle ní se připravuje prosadit svou autoritu, možná i silou.

„Jo, no, to je jedno, jak tomu říkají, ale ten chudák chlap byl vyděšený k smrti, skoro si nadělal do kalhot,“ pokračoval de Lancey. „Ukázalo se, že negři se jen chtěli posadit ke stanu, ptáky se jim houपालy ve větru a oni civěli na lampu – můj kámoš nevěděl, kam s očima! Nikdy nic takovýho neviděli a mysleli si, že má ve flašce zavřenou hvězdu.“

Leon se přistihl, že v pravé pěsti drtí ubrousek, a poznával na sobě známky, že by mohl v nejbližších vteřinách vybuchnout. *Ovládej se*, pomyslel si. *Počítej do desíti. Nemá smysl předvádět se na účet jednoho nerozumného idiota.*

Vědomě uvolnil napětí svírající mu celé tělo, takže zklamaná Amélie vycítila, že její vybičované očekávání vyjde naprázdno.

„Je pravda, že první pohled na bílého muže a jeho majetek je překvapí,“ zamumlal Leon tak bezvýrazně, jak jen mohl, a doufal, že ten rozhovor už skončí a budou se bavit o něčem jiném.

„No to se rozumí samo sebou,“ vyprskl de Lancey, který naopak dychtil prodlužovat vzrušující pocit z toho, že je středem pozornosti všech kolem stolu. „Tihle lidi přece nevyvinuli nic, co by se vzdáleně podobalo civilizaci.“

Leon netrpělivě vzdychl. *Zatraceně. Já nakonec budu muset toho kašpara přece jen umravnit.*

„Masajové nemají ve svém světě mrakodrapy, letadla ani telefony, to je pravda. Ale znají věci, kterým jsme my ještě ani nezačali rozumět.“

„No tak, do toho – jaký věci?“

„I masajské dítě dokáže celé dny v otevřeném terénu stopovat zatoulané dobytče,“ řekl Leon. „Najdou nejslabší obrys sloní šlápoty na stezce udupané jako kámen, kde bychom vy nebo já neviděli nic než prach a kamínky, a přesně identifikují zvíře, jemuž otisk patří. Když masajští vojáci, kterým jsem kdysi měl tu čest velet, narazili na stopu válečné tlupy z jiného kmene, která se vydala na lup, okamžitě věděli, kolik nepřátel v ní je, jak je to dlouho, co tudy prošli, i cíl, kam mají namířeno. Kdybyste snad pochyboval o kapacitě mozku Afričanů, de Lanceyi, tak mi povězte tohle: kolik jazyků ovládáte?“

„Pokaždé jsem zjistil, že královská angličtina naprosto dostačuje, Courtney, díky za optání.“

„No tak to jste o dva pozadu za mnoha Afričany, kteří fakticky mluví třemi jazyky: nářečím svého kmene, pak linguou francou, kterou používají všichni příslušníci národa, k němuž patří jejich kmen, a také jazykem svých koloniálních pánů. Takže jeden Masaj, který mě pojmenoval M’Bogo, od narození používá masajštinu. Jako mladík nastoupil ke Královským africkým střelcům, kde řadoví vojáci mluví kisvahilštinou, a tu velmi rychle ovládl také. V posledních letech se naučil plynne anglicky. Tihle lidé nejsou žádní negři nebo špinaví černoši, jak jim rád říkáte. Je to hrdá a vznešená rasa bojovníků, která na těchhle územích pase svá stáda od nepaměti, a ve svém prostředí se nám dokonale vyrovnají, ba ještě nás předčí.“

„Dobře řečeno,“ pravil malý mužík s holou lebkou, na níž zůstalo jen tu a tam několik chomáček stříbrných vlasů, a přes brýle v ocelových obroučkách upřel pohled na protější stranu stolu.

„No ale já pořád tvrdím, že musí být nějaký důvod, proč my jsme jejich páni a oni naši sluhové,“ trval na svém de Lan-

cey. „Je to jen tlupa lenivejch divochů a my jsme jim nadřazení na těle i na duchu.“

Když už Leon zamítl možnost, že by de Lanceye zmlátil na kaši, přemýšlel, jak by mu mohl dát za vyučenou, což si nepochybně velice zaslouhoval, a teď ho něco napadlo. „Chcete to svoje tvrzení podrobit zkoušce?“ zeptal se.

„Aach...“ zavrněla Amálie. „To bude legrace!“

„A jak?“ zeptal se de Lancey a poprvé se mu v hlase ozval jakýsi náznak opatrnosti, protože mu svítilo, že se možná nechal nalákat do pasti.

Leon okamžik přemýšlel, jak by de Lanceye přiměl návrh přijmout, ale tak, aby ho tím vystavil náležitému ponížení. „Vsadím se, že Masaj z mého statku Lusima dokáže postupně předběhnout tři bělochy, které proti němu dokážete postavit.“

„Myslíte v závodě?“

„Dá se to tak říct. Napadlo mě...“ Leon se naklonil nad stůl, aby ho všichni viděli a zřetelně ho slyšeli. Chtěl, aby jeho domluva s de Lanceyem proběhla veřejně. „Ode dneška za týden se všichni znovu setkáme na pólovém hřišti. Podél všech čtyř stran jednoho hřiště natáhneme provaz. Závodníci poběží kolem hřiště, vně provazu. Rozumíte tomu?“

„Ano, myslím, že ano,“ řekl de Lancey. „Všichni poběží kolem hřiště, a když v závodě zvítězí běloch, tak sázku vyhrajou já, a když doběhne první váš černouš, vyhrajete vy, je to tak?“

Leon se usmál. „Vlastně by to takhle bylo pro Masaje příliš snadné. Už jen ta myšlenka by je urazila a tvrdili by, že vyhrají i jeden z jejich chlapců nebo některá z žen.“

„Poslouchejte, člověče, mně to připadá, že nenávidíte vlastní rasu.“

„To bych ani neřekl. Jen si myslím, že člověk je buď dobrý, nebo není, a barva kůže s tím nemá co dělat. Nejotřesnější surovec a hulvát, jakého jsem kdy potkal, byl běloch.“ Leon se na okamžik odmlčel a přeběhl pohledem po nesouhlasně se tvářících lidech kolem stolu. Pak dodal: „Musím dodat, že to byl Němec.“

V zamračených obličejích se objevily úsměvy a někdo zvolal: „Povídám, co se stalo s tím strašným Hunem?“

„Jeho hrudník se připletl do cesty kulce ráže .470 Nitro Express z lovecké pušky.“

„A tohle byla celá vaše válečná služba?“ kysele ho popíchl de Lancey. „No, myslím, že lepší než nic.“

Muž v brýlích s ocelovými obroučkami si odkašlal. V očích měl filozofický, téměř smutný pohled a přísně sevřel rty, jako by si byl až příliš vědom nedokonalosti člověka a krátkosti jeho života. I tak všichni kolem stolu okamžitě zmlkli. Jejich pozornost se soustředila na Jeho Ctihodnost Hughu Cholmondeleyho, třetího barona Delamerea, nezpochybnitelného vůdce bílého obyvatelstva v Keni. Náležel k prvním britským osadníkům v Britské východní Africe, patřily mu dva obrovské statky a vědělo se o něm, že utratil obrovské jmění za pokusy s pěstováním dobytka, ovcí a obilí na svých pozemcích, a přitom na velkých plochách země chránil nedotčenou původní divočinu. O opěradlo židle měl opřenou hůl, protože kulhal od doby, kdy ho poranil lev. Ale kdesi v jeho pohledu se skrývala skutečná síla.

„Pánové, pánové, jen prosím žádné nepříjemnosti,“ řekl Delamere. „Mohu dosvědčit, že tuhle Courtney se mnou sloužil během války a naháněl toho zuřivého ničemu von Lettowa sem a tam po celé východní Africe. Možná by vás také zajímalo, že paní Courtneyová nám vypomáhala jako letecký navigátor a pilot a na mou zvláštní žádost byla oceněna vojenskou medailí za chrabrost v boji. Courtneyovi odvedli ve válce pořádný kus práce, to mi můžete věřit.“

Leon lehce přikývl, aby dal najevo svůj vděk. „Děkuji, pane.“

„Není zač, milý chlapče. Teď nám prosím povězte víc o té sázce. Však víte, že pokud jde o Masaje, mám podobný názor jako vy.“

Také tato skutečnost byla známa všem Britům v Keni. Delamere dokonce nechal postavit své domy ze stejného bláta a slaměných došků, jaké používali ke stavbě chýší Masajové. „Jistě,“ pokračoval, „myslím, že naše evropská civilizace jako

celek je pokročilejší než domorodí Afričané. Ale i tak je Masaj jako jedinec výborný člověk, a mohl bych dokonce přihodit nějakou tu guineu do klobouku, až se dozvím, nač bych sázel. Courtneyi?“

„No, takže,“ začal Leon. Rozmíška kvůli válce už byla zapomenuta a kolem stolu citelně narůstalo vzrušení. „Navrhuji, aby tři běloši běželi ve štafetě proti jedinému Masajovi. Jeden vystartuje spolu s ním – jakmile startér vystřelí z pistole, oba se rozběhnou kolem hřiště. Bílí závodníci poběží, dokud některý buď nevzdá, nebo ho Masaj nepředběhne o celé kolo.“

„Je to vůbec možné, Courtneyi?“ zeptal se Josslyn Hay. „Pólové hřiště je aspoň dvakrát tak velké než fotbalové. Trať kolem dokola bude pořádně dlouhá.“

„Možná ne,“ opáčil Leon. „Já jen nechci, aby to někdo obešel krokem. Musí to být běžecký závod.“

„Dobrá připomínka. Ale chápu to tak, že vaše pravidla platí i pro druhou stranu. Tedy že prohrajete sázku, pokud se Masaj zastaví nebo ho některý z bílých závodníků předběhne o celé kolo.“

„Samozřejmě.“

„Dobrá, a co dál?“

„Pak ve štafetě druhý bílý běžec vystřídá prvního a poběží za stejných podmínek, a po něm třetí. Moje sázka je prostá – vyplatím vám pět tisíc liber, de Lanceyi, jestli Masaj vzdá závod dřív než některý z tří bílých běžců ve štafetě nebo ho někdo z vašich předstihne o celé kolo.“

Všechny oči se upřely na de Lanceye a tomu se vytratila krev z tváří. „Povídám, Courtneyi, pět tisíc je trochu moc,“ namítl. „Teda víc, než si můžu dovolit, ne?“

„V pořádku,“ přikývl Leon. Zamyšleně upil svého klaretu a přemáhal spokojený úsměv, když ho napadlo další vylepšení. „Chápu to tak, že nechcete, abych vás připravil o poslední košili, co?“

„No, byl bych raději, kdyby na to nedošlo, starý brachu.“

„Ale přesně to bych rád udělal. Takže tady je má další nabídka: když prohrajete, nedám vám pět tisíc liber. Dám vám deset tisíc.“

Kolem stolu to zašumělo. Idina Hayová se pousmála. Za deset tisíc liber, které dostala od matky, si koupila auto, Slains a šaty, na které byla nezřízeně pyšná, protože je pro ni zhotovil sám módní návrhář Molyneux.

„A když prohrajete, de Lanceyi,“ pokračoval Leon, „tak mi skutečně dáte košili, kterou budete mít na sobě, a taky všechno ostatní oblečení do poslední nitky, a nedostanete je zpátky, dokud neoběhnete celé pólové hřiště.“

„Cože... běžet kolem hřiště? Jen tak, jak jsem přišel na svět?“ zhrozil se de Lancey. Ostatní hosté si začali v duchu představovat jeho obrázek, jak běží nahý. Kolem stolu se začal ozývat smích.

„Tak nahý, jak vás Bůh stvořil.“

„Dostal vás, de Lanceyi,“ řekl Joss Hay a usmíval se od ucha k uchu. „Deset tisíc liber proti oběhnutí hřiště, na to nemůžete říct ne... Jak že zněla ta krásná věta, co jste před chvílí říkal? Aha, a pták se vám bude houpat ve větru. Vsaďte se, že tam bude každá běloška z celé Keni, jen aby to mohla vidět.“

De Lancey pochopil, že jeho jedinou nadějí zůstává prostě se proti tomu obrnit. „Takže ať je to jasný: vy sážíte deset tisíc liber proti mému kolu kolem hřiště na to, že jeden domorodej Afričan porazí tři britský gentlemany?“

„Naprosto správně.“

„Chápu... Ach, ještě jedna věc.“ De Lancey se na okamžik odmlčel a pak se zeptal: „Bude váš chlapík běžet taky nahej? Nedělají to domorodci zrovna tak?“

„Dovedu si to představit,“ přisvědčil Leon. „Je v tom nějaký problém?“

„Bojíte se, že vedle Masaje byste mohl vypadat trochu menší, de Lanceyi?“ zeptal se jakýsi muž a kolem stolu se znovu rozezněl smích.

„Ne, to určitě ne. Jen jsem myslel na dámy. Nechtěl bych, aby je to nějak rozrušilo.“

Řada dam za stolem si vyměnila pohledy, načež obracely oči v sloup a vrtěly hlavami, ale Leon přišel s návrhem: „Dobře, vyřešíme to takhle: já opatřím svému chlapíkovi šortky, ve kterých poběží – šlo by to tak?“

De Lancey se rozhlédl po ostatních hostech s vědomím, že jeho pověst v kolonii závisí na tom, co teď řekne. Zhluboka se nadechl jako člověk, který skáče do ledového bazénu, a pak se do toho vrhl po hlavě: „V tom případě, Courtneyi, vaši sázku přijímám,“ oznámil a hosté propukli v jásot, ozvalo se volání po přípitcích a večerní slavnost se rozběhla naplno.

Leon Courtney vlastnil při skončení Velké války majetek ještě daleko větší, než si Amélie nebo Idina dokázaly představit. Kdysi se ocitl téměř na mizině, a náhle měl dostatek prostředků, aby si koupil jeden z nejkrásnějších statků v celé východní Africe. Pojmenoval jej Lusima na počest Manyorovy matky, jejíž léčitelské dovednosti, umění poradit a mystický vhled se naučil hluboce obdivovat. Leon měl v plánu následovat příkladu lorda Delamerea, jenž ponechával velké části svých pozemků nedotčené, aby sloužily jako přírodní rezervace, a na zbytku se věnoval zemědělství. Pokud šlo o pořádání loveckých safari, na která přijížděli bohatí zákazníci z Evropy i Ameriky, byl Leon ve svém živlu, ale farmaření znamenalo něco docela jiného. Nemohl si nevšimnout, že řada britských osadníků přišla o všechno jen proto, že se pokoušeli skloubit evropské zemědělské postupy s africkou zemí, zdejšími počasnými a nakažlivými chorobami. Proto se rozhodl postupovat v souladu s podstatou života v Keni, místo aby jí vzdoroval. A tak uzavřel s Manyorem dohodu, podle níž se Masaj mohl i se svou rozvětvenou rodinou volně pohybovat po celém území statku Lusima pod podmínkou, že vedle svého skotu se bude starat i o ten Leonův. Protože Masajové posuzovali majetek člověka nikoli penězi, ale podle počtu krav a dětí, platil Leon svým lidem tou měnou, které dávali přednost. Z každých

deseti telat narozených Leonovým kravám si Masaj nechával jedno pro sebe.

Toto uspořádání naráželo na několik ošemetných problémů. Masajové byli přesvědčeni, že každá kráva na zemi patří jen jim, takže se cítili plně oprávněni krást dobytek komukoli jinému, kdo nebyl Masaj. Podstatu jejich obživy tvořila zvířecí krev a kravské mléko, ponechávali tudíž svá zvířata naživu tak dlouho, jak to bylo možné, místo aby je posílali někam na jatka. Představa, že budou pečovat o dobytčata jiného člověka jen do doby, než je majitel prodá na porážku, svou bizarností ohromovala i Manyora, který byl na způsoby Britů zvyklý.

Na druhé straně nabídka obrovské rozlohy pastvin a zaručený přírůstek stáda jeho rodiny znamenaly příliš velké lákadlo, a tak změnil názor. Jak ubíhal rok za rokem, jeho hospodářství velice dobře prosperovalo, zvláště když si uvědomil, kolik peněz může získat za svá zvířata a jak jsou peníze užitečné ve světě, kde nyní vládli lidé bílé rasy. Vzájemná spolupráce dokonale fungovala i v Leonův prospěch, protože jeho stádo zdaleka tolik netrpělo chorobami jako zvířata jiných farmářů. Jeho masajští pastevci dobře věděli, které pozemky jsou zapleveleny jedovatými rostlinami nebo kde se přemnožil hmyz roznášející choroby, a drželi stáda na bezpečných plochách porostlých sladkou trávou. Chránili svoje i Leonova dobytčata před lvy a dalšími šelmami a spokojeně žili z krve a mléka, které si brali z pasených zvířat. Toho si Leon nevšiml od chvíle, kdy si uvědomil, že se tím dobytku vůbec nijak neškodí.

Časem Manyoro přenechal každodenní vedení statku a údržbu budov na svém příbuzném Loikotovi, jehož Leon viděl dospívat z rošťáckého kluka v mladého muže a který si zaslouhoval jeho důvěru a respekt. Manyoro nyní žil ve vesnici, kde ho kdysi vychovávala jeho matka. Vesnice ležela na vršku hory Lonsonyo, mohutné skalní věže, která se zvedala z planin u východního srázu Velké příkopové propadliny v jednom cípu pozemků patřících ke statku Lusima. Dva dny po večeři ve Slains si Leon vyjel k hoře. Svůj rolls zanechal při jejím úpatí pod dozorem dvou mužů (jejichž úkolem bylo spíš od-

hánět zvědavá zvířata než lidské zloděje, protože žádný člověk, který si vážil vlastního života, by se nedotkl M'Bogova majetku, aby tím nevyvolal Manyorův hněv). Pak se vydal po stezce, která se klikatila po strmém úbočí hory. Stejně jako při každé návštěvě těchto míst si připomínal chvíle, kdy horskou pěšinou stoupal poprvé. Polomrtvý hladem a vyprahlý žízní, s nohama podebranýma a samý puchýř, takže se mu z pat slupovala kůže. Příšerné rány mu působily takovou bolest, že dokázal vystoupat jen několik desítek metrů, načež se zhroutil; zbytek cesty ho čtyři muži vynesli na nosítkách, jimž Masajové říkali *mushila*.

To se odehrálo před dvaceti lety, a přece vzpomínky na tu dobu a první setkání s Lusimou zůstávaly tak živé, jako by uběhlo jen několik dní, a ne spousta let. Také si vzpomínal na chvíle, jež zde strávil s Evou; ukrytí v tajném útočišti před vnějším světem se milovali a plavali v jezírku Sheba, křišťálově čisté kouzelné přírodní nádrži, do níž se z vrcholu hory snášel vodopád. Usmál se, když si ji vybavil, jak k němu sbíhala po stezce, nevšímajíc si strmého srázu, kolem kterého běžela, a pak se mu vrhla do náručí. Cítil, jak v kalhotách tuhne, a nebylo to absolvovaným výstupem, že se mu srdce rozbušilo rychleji a dech se mu prohloubil, nýbrž pomyslením na její nahé tělo, ve vodě tak pružné a elegantní, na její nohy, které mu zaklesla kolem pasu, a měkké teplé rty, jež mu přitiskla na ústa.

Ach, Evo, má milovaná, má lásko, byla jsi tehdy tak nádherná, tak jemná a křehká, a přece divoká a silná. Pak se pro sebe usmál, když si pomyslel: *A pořád ještě se budu milovat raději s tebou než s kteroukoli jinou ženou na celém světě.*

Od té doby oběma přibýlo let, ale hora sama zůstávala stejná jako vždycky. Dole při úpatí stínily stezku akácie s plochými korunami, jejichž větve rašily vzhůru a odkláněly se od kmene jako žebra deštníku, než se rozvinuly do široké, avšak téměř vodorovné, hustě olistěné koruny. Jak postupoval výš, vzduch se ochlazoval a obsahoval víc vlhkosti, téměř jako by procházel mlhou, a rostliny kolem se zdály daleko šťavnatější. Vší-

mal si nádherných růžových a fialových květů orchidejí, které rostly na větvích vysokých stromů, kde si stavěli hnízda orli a jestřábi. Leon sledoval ptáky kroužící pod nekonečnou oblohou bez mráčku a pátrající po kořisti, která se mohla skrývat hluboko dole mezi křovinami.

Když vyšplhal až na vrchol, uvítalo ho brebentění malých dětí, které se nadšeně usmívaly a pokřikovaly: „M’Bogo! M’Bogo!“ Mladá žena, o níž Leon věděl, že je to jedna z Manyorových nových manželek, na něho upřela nepokrytě oceňující pohled. Mezi Masaji platil zvyk, že muž se dělil se vzácnými hosty o své ženy, ovšem pouze v případě, že se ženě dotyčný host na pohled zamlouval. V této věci náleželo konečné rozhodnutí pouze jí.

Když Leon Manyora poznal, patřila mu pouze jedna žena, protože víc armáda domorodým vojákům nepovolovala. Pородila mu tři pěkné syny a dvě dcery. Masajové však tradičně vyznávali mnohoženství a nevyslovenou součástí dohody tvořilo i to, že je Leon na svých pozemcích nechával žít tak, jak si přáli. Protože Manyoro náramně zbohatl, měl teď čtyři manželky a tucet či víc dětí, a ty všechny byly podřízeny pokynům a dohledu jeho první, nejstarší ženy. Tato vesnice vždycky patřila mezi prosperující, její obyvatelé byli dobře živení a žili v pěkně vystavěných chýších. Když sem Leon dorazil poprvé, šňořily se zdejší ženy nádhernými šperky ze slonoviny a vzácných korálek, dobytek byl vypasený a srst se mu jen leskla. To všechno platilo i nyní, ale Leon si všiml několika parafinových lamp, postavených před největší a nejhezčí ze všech chýší, a také cize působících ratanových křesílek rozestavených kolem stolku se skleněnou deskou.

V jednom z křesílek seděl Manyoro a popíjel z láhve světlé pivo Bass. Leon si spočítal, že už musel překročit padesátku, a taky během let pěkně přibral, což představovalo viditelný důkaz jeho moci a úspěšnosti. Ale neviděl na něm ani náznak nějaké změkčilosti, a když Manyoro povstal, aby Leona přivítal, pořád byl ještě vyšší než jeho bílý přítel.

„Vidím tě, Manyoro, můj bratře,“ prohlásil Leon masajsky.

Manyorovi se ve tváři objevil široký úsměv. „A já vidím tebe, M’Bogo, a srdce mi zpívá radostí.“

Manyoro vylovil z plechového koše na papír naplněného ledovou vodou z pramene láhev piva a nabídl ji Leonovi. S nadšením ji přijal, protože mu cestou pořádně vyschlo v krku.

„Co vím, tak ty jsi jediný Masaj, který má neustále při ruce bednu piva,“ řekl Leon, když sevřel v dlani mokrou, chladnou láhev.

„Ujist’uji tě, že víc než jednu,“ opáčil Manyoro. „Ten zvyk jsem si přinesl z armády. Takové pivo prodávali v poddůstojnické jídelně.“ Slastně mlaskl rty. „Nejlepší věc, kterou jste vy Britové přinesli do Afriky. Na zdraví!“

„Na zdraví!“

Oba muži pozvedli láhve ke vzájemnému pozdravu a potom chvilku mlčky vychutnávali pivo. Zanedlouho se začali anglicky bavit o svých manželkách a dětech, a Leon si připadal až v rozpacích, že na rozdíl od téhle početné společnosti má jen jedno dítě. Manyoro dychtil po novinkách, jak se daří synovi, kterého podle jeho přesvědčení nosí Eva pod srdcem, a jak Saffron téměř vyhrála parkurovou soutěž.

„No jo, ona tahle holka má otcova ducha,“ prohlásil Manyoro pochvalně, když slyšel, jak reagovala Saffron na svou prohru. „Nikdy jsem nepochopil, když tvoji lidé mluvili o někom, že ‚dobře prohrává‘. Jak by mohlo být dobré, když někdo prohraje? Proč by měl člověk být pyšný na to, že uzná porážku? Slečna Saffron má právo cítit zlost a hanbu. Tak aspoň neudělá tu chybu, že by prohrála podruhé. No ale musíš na ni být hrdý, bratře. Až vyroste, bude stejně krásná jako její matka.“

„Ale ne tak krásná, jako masajské děvče, co?“ odvětil Leon, protože věděl o Manyorově neotřesitelné víře v nadřazenost žen jeho kmene nad všemi ostatními.

„To ne, to by nebylo možné,“ přisvědčil Manyoro. „Ale mezi svými to bude velká krasavice, a s tím bojovným duchem v srdci... Věř mi, M’Bogo, její srdce si dokáže získat jen silný muž.“

Potom přešli k nejnovějším změnám na statku Lusima. Manyoro sice jen zřídka kdy sestupoval z vrcholu hory a pozemky statku pokrývaly téměř pět set čtverečních kilometrů, ale stále věděl o všem, co se tam dělo, a Leon nikdy nemusel kárat žádného z pastevců. V těch zcela výjimečných případech, kdy někdo z nich provedl něco špatně, se s ním Manyoro vypořádal sám ještě dřív, než se Leon vůbec o něčem doslechl.

„Tak, *bwana*, copak tě sem dnes přivedlo?“ zeptal se Manyoro, a nenazval Leona „pánem“ z nějaké servilnosti, nýbrž z úcty.

„Přicházím za tebou s žádostí, a doufám, že tě ta věc bude zajímat,“ řekl Leon. „Přede dvěma dny jsem byl na večeři v domě *bwana* Haye a mluvil jsem s mužem, který se jmenuje de Lancey. Znevažoval Masaje. Říkal, že jsou to podradní muži, horší, než jeho bílý kmen.“

„Pak ten chlap není nic než tupec. Měl by být rád, že jsem ho neslyšel, když to tvrdil.“

„To by tedy měl,“ souhlasil Leon. „Já ovšem vím, jaká je pravda. Tak jsem ho ujistil, že moji masajští bratři jsou hrdí bojovníci, kteří vládnou této zemi od počátku času, a navrhl jsem mu, že bych mohl prokázat jejich zdatnost.“

Manyoro se zazubil. „Dojde k zápasu? Už je to dávno, co můj *asagaj* ochutnal krev. Pořád na mě volá: ‚Dej mi krev, mám velkou žízeň!‘“

Leon potlačil zachechtání a zatvářil se, že ho takové vzpurné pocity ohromují. „Seržante Manyoro! Zapomněl jste na přísahu, kterou jste se zavázal chránit můj lid? Stal se z vás odbojný Nandi, který se krouť jako had v prachu?“

Manyorovi klesla široká ramena v lítostivém pokrčení. „Máš pravdu, M'Bogo, dal jsem své slovo a taky je dodržím. Ale prosím tě, nikdy mě nepřirovnávej k Nandimu, ani žertem ne. To jsou ti nejmizernější lidi na světě.“

„Omlouvám se,“ reagoval Leon a připomněl si, že to byl šíp vystřelený jedním z Nandiů, který se zabodl Manyorovi do nohy, a právě proto se poprvé dostal sem, k Lusimě. „Ale ujišťuji tě, že ani od tebe, ani od nikoho z tvého lidu nepotře-

buji, aby s někým bojoval. *Morani* ponechají své čepele v pochvách. Já potřebuji jen muže, který umí utíkat.“

Leon začal vysvětlovat, co tím míní. Ale Manyoro nereagoval tak, jak očekával. Souboj v běhu ho vůbec nepobavil, tím méně nadchl, a zdál se naopak uražený.

„Promiň mi, M'Bogo, ale cítím se pohoršený do hloubi srdce. Proč jsi proti Masajovi postavil jenom tři bělochy? To je příliš snadné! Deset, to by bylo spravedlivější, možná i dvacet.“

„Teď zase ty urážíš můj lid, Manyoro. Nejsme vůbec slabí, ani nám nechybí odolnost. Nesl jsem tě na zádech skoro padesát kilometrů až k téhle hoře, když jsi byl tak zraněný, žes nemohl chodit.“

Manyoro přikývl. „To je pravda. Jenomže ty nejsi jako ostatní. Máš sílu buvolího býka. Proto tě mí lidé považují za sobě rovného.“

„Jsem pyšný, že mi prokazujete takovou čest,“ opáčil Leon. „Přistoupil jsem na tento souboj proto, aby Masajové získali respekt, jaký si zaslouží.“

„Možná pro jeden den,“ namítl Manyoro a Leon v jeho hlase slyšel hrdého člověka, jehož lid je ve vlastní zemi ponížen do podřízeného postavení. „Ale i to je lepší než vůbec žádný den. Koho ten de Lancey najde, aby závodil s mým mužem?“

„Nikoho, koho by ses potřeboval obávat, ale bude to někdo, koho by sis měl vážít,“ řekl Leon. „De Lancey zprávu o závodě rozšíří. Sežene jistě nějaké pořádně tvrdé soupeře, o to nemusíš mít strach. Víš, nejsme všichni jen lenošní hlupáci ze Šťastného údolí.“

Manyoro chvíličku přemýšlel, než se zeptal: „Říkáš, že bys přišel o deset tisíc liber, kdyby ten chlap de Lancey vyhrál?“

„Ano.“

„Takže když můj muž zvítězí, ušetří ti tuhle sumu. Všechnu práci bude muset udělat on. Neměl by za své úsilí dostat taky nějakou odměnu?“

Leon v duchu zamrkal. Bratr nebratr, Manyoro měl ve zvyku z každé dohody vyždímat co nejvíc. „Dobrá připomínka,“ přikývl. „Co bys navrhoval?“

„Muž, který vykoná velký čin, by za to měl získat ženu.“

„Mrzí mě, že v tom mu nemůžu vyhovět.“

„No tak mu dej nějaký dobytek, kterým by mohl přilákat nevěstu a jejího otce přesvědčit, že takový muž si zaslouží mít jeho dceru po svém boku.“

„Dobře, tak mu dám býka a tři krávy...“ Leon z výrazu Manyorova obličej pochoopil, že taková nabídka, kterou sám považoval za docela velkomyslnou a přijatelnou, se nějak minula účinkem. Tu mu svitlo a sám si říkal, jak může být tak pitomý, když dodával: „A býka a pět krav pro tebe, i když nebesa vědí, že tvoje stáda už jsou tak velká, že si pár kusů navíc ani nevšimneš.“

Manyoro se šťastně usmál, jak nad nabídkou, tak nad tím, že Leon pochoopil, co se sluší. „Ach, M'Bogo, nové krávy si Masaj vždycky všimne. Zrovna ty bys to měl vědět nejlíp!“

„Dobrá. Můžu tedy počítat s tím, že mi přivedeš na půlové hřiště jednoho ze svých nejlepších mužů?“

„Můžeš počítat s tím, že ti přivedu muže. Taky počítej s tím, že tu sázku pro tebe vyhraje. Jestli to bude můj nejlepší muž, to ti nedokážu říct. Moji nejlepší by si mohli myslet, že ten souboj je příliš snadný. Ale neboj se, M'Bogo, tvé peníze jsou v bezpečí... a mých pět krav a býk zrovna tak. Tak, a teď pojď se mnou. Je tady ještě někdo, kdo by zuřil jako bouřka, kdybys odešel a ani se jí neukázal.“

„Víš, že něco takového by mě nikdy ani nenapadlo.“

„Tak jdeme...“

Máma Lusima seděla jako císařovna na trůně, či přesněji v křesle vyřezaném do pařezu kdysi nepochybně obrovitého stromu. Když spatřila Leona, povstala a ve tváři se jí rozzářil úsměv milující matky, protože od doby, kdy Leon zachránil život jejímu synovi Manyorovi, se sám také stal jejím synem.

Leon nevěděl, jak je Lusima ve skutečnosti stará, nemohlo jí však být méně než sedmdesát a spíš ještě o pěkných pár

let víc. Před dvaceti lety mu připadalo, že pro sebe úplně vyloučila plynutí času, ale ani její čarodějnictví nedokázalo vzdorovat narůstajícímu věku. Vlasy teď měla docela bílé, nezahalená prsa jí maličko poklesla a už nebyla tak plná jako dřív, tetováním zdobené břicho poněkud změklo a její pleť připomínala krepový papír. Držela se však zpříma a vypínala se do výšky, pohybovala se způsobem připomínajícím elegantní chůzi kočky, a byť se jí kolem tmavých očí objevily vějířky vrásek, stále jako by upírala pohled až do hlubin Leonovy duše.

Pocítil příliv velkého klidu a bezpečí, jako pokaždé, když se ocitl v blízkosti Lusimy. Pobyt vedle ní působil jako vstup do chráněného útočiště, místa vždy bezpečného, kde je o něho postaráno. Oddaně jí oplatil úsměv se srdcem na dlaní. Vztáhl ruce, aby ji objal.

A tu zahlédl v Lusiminých očích jakési zachvění a několik kroků před ním se zastavila. Tělo jí celé ztuhlo, ztvrdl i výraz v jejím obličejí, jako by nenadále odhalila hrozící nebezpečí – jako by jí přes cestu přeběhl ďábel a mezi stromy se proplétalo zlo připravené zaútočit.

„Co se děje?“ zeptal se Leon, jehož ta změna v jejím chování polekala, zvláště proto, že se odehrála ve chvíli, kdy svůj pohled soustředila přímo na něho.

„To... to nic, synu,“ donutila se Lusima k úsměvu. „Přístup, ať tě můžu obejmout.“

Leon se však nehýbal z místa. „Něco se stalo. Něco jsi viděla. Víím, žeš něco spatřila.“ Odmlčel se a sbíral odvahu, jako by byl ještě chlapec, a ne dospělý muž na vrcholu sil. „Nikdy jsi mě neoklamala, mámo Lusimo. Nikdy. Bojím se ale, že teď mě klameš.“

Lusima spustila paže k bokům, ramena jí poklesla, a když se na něho znovu podívala, jako by se jí náhle do tváře vepsala všechna léta jejího života. „Ach, dítě moje,“ řekla měkce a jemně vrtěla hlavou. „Čeká tě bolestná zkouška. Poznáš bolest, jaká tě ještě nepotkala. Přijdou chvíle, kdy si budeš myslet, že to nedokážeš přežít, a kdy budeš žado-

nit, aby si tě vzala smrt. Musíš mi však věřit...“ Vztáhla paže, vzala Leonovy ruce do dlaní a upřela na něho hořečnatý, prosebný pohled. „Jednoho dne se dočkáš klidu a štěstí a radosti.“

„Já už ale tohle mám!“ vykřikl Leon. „Chceš mi říct, že o to všechno přijdu? Jak? Pověz mi to, proboha... co se má stát?“

„To ti nemůžu říct. To není v mé moci. Vidiny mě navštěvují jako hádanky a napůl naznačené obrazy. Vidím, že se na tebe žene bouře. Vidím dýku ve tvém srdci. Ty však přežiješ, to ti slibuji.“

„Ale co Eva... a Saffron... a dítě, které má přijít? Co oni?“

„To opravdu nevím. Vidím krev. Cítím v tobě velikou prázdnotu. Přála bych si to nevidět. Přála bych si, abych ti dokázala lhát. Já tě ale nedokážu oklamat M'Bogo, ani to nemůžu opřít. Vidím krev.“

Několik následujících dnů prožil Leon s žaludkem sevřeným jako utažený uzel, i když dělal, co mohl, aby se neustále nevracel k Lusimině proroctví pohromy. Neodbytná potlačovaná úzkost vláčela všechny jeho úvahy jako pes na vodítku. Nepochyboval, že to vše myslela smrtelně vážně a že její slova byla pravdivá, protože mámina proroctví se už mnohokrát ukázala jako správná, takže ani teď o jejích věšteckých schopnostech nepochyboval. Zkušenost ho však poučila, že v jeho silách není udělat nic, čím by mohl změnit, co pro něho osud přichystal. Nemělo tedy smysl soužit se věcmi, které se vymykaly jeho moci. Přece však, když si Eva stěžovala, že ji trápí závratí, trval na tom, že ji zaveze k doktoru Thompsonovi.

Ještě před válkou doktor Hektor Thompson a jeho manželka poskytovali doslova sami veškerou lékařskou pomoc celé skupině vystěhovalců. Od té doby v Nairobi vznikla Evropská nemocnice, kde se pečovalo o zdraví bělošské komunity, a Thompsonovi se uchýlili částečně do penze, takže vedli jen malou všeobecnou ambulanci na venkově. Doktor, boдрý

Skot s houštinou bílých vlasů a pečlivě zastřiženým plnovousem, změřil Evě krevní tlak a zamumlal: „Hm, sto třicet pět na pětaosmdesát, trošku zvýšený. Povězte mi, má milá, objevily se ještě nějaké jiné příznaky kromě závratí? Například bolesti hlavy nebo rozmazané vidění?“

„Ne,“ odpověděla Eva.

„Nebývá vám zle, nezvracíte?“

„Co mě přešly ranní nevolnosti, tak už ne, ale ty už pár měsíců nemám.“

Lékař chvíli dupal. „Už jste měla dřív problémy donosit dítě do termínu porodu, a o tohle bychom taky nechtěli přijít. Na druhé straně žijeme v daleko vyšší nadmořské výšce, než na jakou jsou stavěna naše britská těla, navíc v tropickém klimatu, takže by se dalo najít mnoho důvodů, proč se necítíte ve své kůži. Radím hodně odpočívat a co možná se vůbec nezatěžovat. A taky vám dám nějaký aspirin. Kdyby vás začala bolet hlava nebo se vám dělalo nevolno, vezměte si dvě tablety, a kdyby symptomy trvaly déle než hodinu nebo dvě, ozvěte se mi. Nebojte se zavolat mi třeba i uprostřed noci. Proto jsem přece tady.“

Sázka s de Lanceyem, kterou Leon považoval za tak důležitou, mu teď připadala úplně bezvýznamná. „Zavolám mu a domluví se s ním, že celou tu věc zlikvidujeme,“ řekl Evě, když se vrátili z návštěvy u doktora Thompsona. „Když bude chtít, abych mu ty peníze vyplatil, tak ať. Nic není důležitějšího, než že zůstanu s tebou a postarám se, abys byla v pořádku.“

„Ale já jsem v pořádku,“ namítala. „Cítím jen maličkou závrať, nic víc, a slyšels doktora Thompsona, že je to nejspíš jenom nevolnost z nadmořské výšky. Chci, abys tu svou sázku vyhrál. Chci být u toho, abych tvoje vítězství viděla.“

„Ani nápad!“ trval Leon na svém. „Nemáš se vůbec namáhat, to přece doktor zdůrazňoval.“

Zasmála se. „Když se svezu jako spolujezdec na pólové hřiště, to se dá sotva považovat za nějakou námahu, zrovna jako sedět v pohodlném křesle ve stínu, až budu tam. Kromě toho,

kde myslíš, že bude doktor Thompson v ten velký den? Přijde se podívat na závod zrovna jako všichni ostatní. Takže kdybych se cítila trochu mizerně, budu na tom nejlepší místě ze všech. Nemám pravdu?“

Leon nenacházel proti logice své manželky žádnou obranu. Ráno sedmého dne od večere ve Slains vyjeli před úsvitem v chladné ranní mlze on, Eva i Saffron, která při pomýšlení na závod samým vzrušením poskakovala, k hřištím Pólového klubu Wanjohi Valley. Za nimi jel Loikot v jednom z nákladňáků ze statku a vezl všechno, co by mohla rodina během dne potřebovat, a navíc tolik lidí ze statku i domu, kolik se jich dokázalo vecpat do kabiny i na ložnou plochu, ba někteří jen viseli zvenčí na automobilu.

Jako by se dal do pohybu celý kraj. Farmy i dílny osaměly, opustili je předáci i dělníci. Obchody a restaurace vyvěsily na dveře a do výloh cedulky „Zavřeno“. Řada kuchařů a hostinských však jen přenesla své působíště na pozemky Pólového klubu, kde se jako les velkých hub rozložil improvizovaný trh se stánky pod velkými slunečníky, se skládacími židlemi a sklenicemi limonády, mezi nimi ohniště, kde se na rožních otáčely celé ovce nebo boky hovězího a na rošttech se škvířily kotlety a klobásy.

Nebyli to jenom kolonisté, kdo se přišel podívat na nevidané představení. Jakmile se mezi domorodými Keňany rozneslo, že jeden z nich bude závodit s jejich bílými pány, pomínuly – alespoň pro tu dobu – všechny kmenové třenice, a jako by se k hřišti stěhovala půlka země: muži i ženy z kmenů Masajů a Kikujů, Luhjů a Meruů přicházeli pěšky, přijížděli autobusy i na zemědělských povozech tažených voly, zkrátka všemožnými způsoby, jimiž se mohli dostat na místo slavného závodu.

Bílí osadníci se shromáždili podél jedné delší strany pólového hřiště, kolem něhož se mělo závodit, tedy před budovou klubu, zatímco domorodci se kupili kolem protější strany kol-

biště. Hrací plocha zůstala prázdná, aby na závodníky bylo po celou dobu dobře vidět a předešlo se jakémukoli pokusu o švindlování. Uprostřed měli zůstat jen ti, kdo postavili soupeře do závodu, společně s bílými běžci, kteří měli vyčkat, až na ně v závodě dojde řada. Major Brett se ujal funkce rozhodčího a desítka afrických policistů pod velením bílého seržanta se rozestavila kolem dráhy, jednak aby ohlásila každý prohřešek proti fair play, jednak aby zajišťovala pořádek mezi diváky.

„Povím vám na rovinu, Courtney, nejsem bůhvíjak odvázaný z toho, jaký sročení lidu vyvolala ta vaše zatracená sázka,“ řekl major Brett Leonovi krátce poté, co s Evou a Saffron přijeli ke klubu.

„Neměl jsem potuchy, že se z toho vyklube takové pozdvižení,“ opáčil Leon.

„No, to je docela možný. Vybrali mě jako rozhodčího, protože jsem spravedlivej, takže musím uznat, že jste nemoh předpokládat, že vyvoláte takovej zájem veřejnosti o výsledek soukromý sázky, kterou dva gentlemani uzavřeli při večeři.“

„Přesně tak.“

„Ale i tak si dovolím předpokládat, že kdyby domorodec prohrál, mohlo by to vyvolat pořádný nepokoje. Tihle Masajové se dokážou rychle rozčilit, když to do nich vjede, zvlášť když se dostanou k alkoholu. Zakázal jsem prodávat pití domorodcům, to se rozumí, ale nejsem hloupej, abych nevěděl, že najdou způsob, jak se k němu dostat. Jestli je napadne, že jsme to nějak sfoukli, aby jejich chlapík prohrál, no, jen doufám, že do večera nebudete mít na svědomí nic závažného, víc vám k tomu nepovím.“

Leona napadlo, jestli by se ta krev, o níž mluvila Lusima, nemohla týkat právě diváků. Ohromilo ho, když mu tahle možnost přinesla pocit úlevy. Připadalo mu to jako milost udělená jeho rodině.

Major Brett si Leonovo mlčení vyložil jako neochotu převzít jakoukoli odpovědnost.

„Proboha, člověče, snad opravdu nevěříte, že tři Angličani ve štafetě nedokážou porazit jedinýho domorodce, nebo ano?“

Majorova otázka přitáhla Leonovu pozornost zpět ke konkrétní situaci. „Sotva bych vsadil deset tisíc liber, majore, kdybych si nemyslel, že Masaj vyhraje.“

Brett nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Já toho de Lanceye nemám nějak v lásce. Dělá na mě dojem nevychovanec, žádněj férovej chlap. Celkem se trefil, když tvrdil, že máte černochoy radši než vlastní rasu. Já na jeho místě bych to tak tvrdě neřek. Ale něco na tom je.“

Major vylovil dýmku, nacpal si ji tabákem, stlačil ho, přiložil zápalku k hlavičce a začal pukat, aby se tabák rozhořel. Leon se rozhlížel kolem a pokoušel se objevit Manyora, ale dřív se ukázali jeho soupeři.

„Mluvíme tady o čertu,“ řekl Brett, dívaje se Leonovi přes rameno, „a de Lancey zrovna dorazil. Má s sebou i ty svý hochy, jak to tak vypadá.“

Leon se obrátil, a skutečně, de Lancey se blížil, už teď zarudlý a zpcený, přestože slunce sotva začalo rozhánět mrak, který ráno visel nad údolím. Za ním kráčeli tři muži rozmanitě ustrojení v teniskách, holínkách, šortkách a kriketových botách, ve vestách, košilích a šátcích. Dva nesli na krku šňůrkami svázané opravdové běžecké tretry s hřeby. Jeden si oblékl dres s tmavomodrými pruhy kolem výstřihu do V a kolem pasu, na jehož přední části se skvěla písmena OUAC ovinitá vavřínovým věncem. Druhý měl velmi podobné tričko, jenom pruhy byly bleděmodré a na hrudi stála písmena CUAC. Leon dobře věděl o tradiční rivalitě mezi Tmavomodrými a Bleděmodrými; ti dva navštěvovali Oxford a Cambridge, přičemž zbývající písmena tvořila nepochybně zkratku univerzitního atletického klubu.

Člověk nikdy neví, třeba jsou to skokani do dálky nebo házejí oštěpem, pomyslel si a přiměl se k srdečnosti, když mu de Lancey nabídl vlhkou dlaň k jednomu z nejbezvládnějších potřesení rukou, jaké Leon zažil. „Zdravím, Courtneyi, doufám, že máte prachy s sebou,“ řekl de Lancey. „Sehnal jsem nej-

lepší tým, jakej se dá najít jižně od Suez. Chcete, abych vám ho představil?“

„V každém případě,“ přikývl Leon.

„Výborně! No, nejdřív vám představím tuhle Jontyho Sopwitha, kterému ale všichni říkají ‚Velbloud‘, víte, podle tý stíhačky.“

Leon přikývl. „Dokonce i my tady v Africe víme o stíhačce Sopwith Camel. Jsem rád, že vás poznávám, Sopwithe.“

Potrásli si rukama, a tentokrát byl závodníkův stisk daleko pevnější. Sopwith měl bledou pokožku, zrzavé vlasy a modré oči. Byl štíhlý a vysoký, s dlouhýma nohama a vyklenutým hrudníkem, což naznačovalo, že bude dobře běhat, protože má srdce a plíce, které mu to dovolí. Vypadal, že mu není mnoho přes dvacet, zrovna tak málo, aby nemusel do války, zato v nejlepších letech pro atleta. „Jste z Oxfordu, jak vidím.“

„Ano, pane. Běhal jsem v univerzitním týmu všechny tři roky, co jsem tam studoval.“

„Co jste běhal?“

„Jsem slušný půlmílař, několikrát jsem startoval na přeborech AAA, dvakrát jsem postoupil do finále.“

Takže jsi hodně dobrý, když ses dostal až do finále Amatérské atletické asociace a běžel jsi o britského mistra. Žádný div, že se de Lancey tváří tak sebejistě, pomyslel si Leon.

„Tohle je doktor Hugo Birchinall,“ oznamoval pyšně de Lancey, když přišla řada na muže v dresu Bleděmodrých. „Birchinall pracuje v Evropské nemocnici – v Cambridge se specializoval na sprinty.“

„Dobré ráno, doktore,“ pozdravil Leon a odhadoval dalšího závodníka. Nedosahoval Sopwithovy výšky, což odpovídalo zaměření na nejdělsí sprint, měl však robustnější postavu, mohutnější ve stehnech a ramenou. Černé vlasy nosil ostříhané nakrátko a měl snědou pleť, takže celkově působil poněkud hrozivěji, v porovnání s chlapecky vyhlížejícím kolegou téměř zlověstně.

V de Lanceyově obličejí se objevil nepěkný úšklebek, jako by naznačoval, že zatím představil dva známé atlety, ale to

nejlepší si nechal na konec. „No a tohle je poslední člen našeho týmu. Přiznávám, že to není Angličan, ale je běloch, na což je náležitě hrdej, a to je – s tím myslím budete souhlasit – podstatným prvkem naší sázky. Takže Courtneyi, představuju vám pána, kterej do Keni přišel nedávno, aby tady začal farmářit: pan – či bych měl říct *mijnheer* – Hennie van Doorn. Je zrovna jako vy, starý brachu, něco jako rodilej Afričan.“

Van Doorn Leonovi ruku nepodal. „Jste nějakej příbuznej toho parchanta Seana Courtneye?“ zeptal se s hrdelním afrikánským přízvukem.

„Vzdálený bratranec, proč?“

„Protože jsem přišel o celou rodinu ve válce proti Britům, proto.“

Leon chápal, že mluví spíš o búrské válce než o posledním válečném konfliktu.

„Otec padl v boji proti takovejmu, jako byl generál Courtney,“ pokračoval van Doorn. „Matka a malá sestra zmizely v koncentračním táboře v Bloemfonteinu. A tak mně nezůstala žádná rodina. Dokonce ani vzdálenej bratranec.“

„Je mi opravdu líto, že vaše rodina ve válce tak hrozně utrpěla,“ řekl Leon. „Ale já jsem se narodil v Egyptě. Otec obchodoval na Nilu, a když odešel do války, tak to bylo proti Mahdímu v Chartúmu. Na tom, co se dělo v Jižní Africe, jsme se nijak nepodíleli.“

„Máte tady velkej statek, *jah*?“

„Ano.“

„My jsme měli *'n klein plaas*, malou farmu. Ležela na Highveldu, ve výšce šestnácti set metrů, skoro tak vysoko jako tady. Každěj den jsem chodil do školy, šest kilometrů tam, šest zpátky. Každěj den. Ale většinou jsem nechodil, protože kdybych jen šel, musel bych vstávat, ještě než vyšlo slunko, jenže se mně nelíbilo chodit po veldu potmě, protože tam žila hromada divokejch zvířat, která jen čekala, aby si malýho Henniego dala ke snídani. Tak jsem ležel v posteli, dokud nevyšlo slunko. Jenže jsem měl problém, že bych přišel pozdě do školy a učitel by mě seřezal, a až bych se vrátil domů, táta

by mě zmlátil ještě víc. Tak jsem musel do školy běhat. Každý den. Šest kiláků tam a šest zpátky. Ve vejšce šestnácti set metrů. Takže ten váš *kaffir* možná svede porazit tydle *rooinek* Angličany. Ale věřte mi, Courtneyi, mě teda neporazí.“

Leon musel připustit, že de Lancey sehnal silné trio, které mu mělo přinést výhru deseti tisíc liber. Kde je ale Manyoro a muž, kterého přivede jako protivníka de Lanceyovým běžcům?

Leon se rozhlížel, pátral pohledem v davu po dvou vysokých majestátních postavách Masajů, kteří by se k němu měli blížit. Pak zaslechl hlas nesoucí se přes celé pólové hřiště: „M’Bogo!“ Leon se otočil a spatřil Manyora, jenž se vynořil z řady domorodých diváků postávajících u hřiště. Jako pokaždé, když se vydal do světa bílých mužů, měl na své rudočerné *shuce* připnutý odznak pluku Královských afrických střelců. Vycídl ho do stejného lesku, jako když ho nosíval coby rotní seržant na přehlídkovém prostranství, a pod něj si zavěsil početné medaile za chrabrost, tažení proti nepříteli a dlouholetou službu. Sdělení, které tím chtěl vyjádřit, se zdálo zřejmé na první pohled: *Sloužil jsem britské říši se ctí a vyznamenáním a zasloužím si úctu.*

Leon se už už chystal zavolat na pozdrav, tu se ale zarazil jako omráčený. Manyora nedoprovázel žádný z válečníků *morani*, který by se po zásluze zařadil mezi pravé masajské muže tím, že zabil lva pouze pomocí *asagaje*. Přiváděl drobnou postavičku, chlapce sotva dvanáctiletého. Byl menší než všichni běžní Masajové a vrškem lesklé vyholené hlavy dosahoval Manyorovi sotva k rameni. Zatímco Masajové zpravidla bývali vyšší a daleko štíhlejší než typičtí Evropané, tenhle očividně nepřilíš impozantní zástupce svého lidu měl tělo spíš vychrtlé než štíhlé, což ještě podtrhovaly absurdně velké šortky z výstroje britské armády, nejspíš z majetku samotného Manyora. Měl je uvázané provázkem v pase a sahaly mu přes půlku stehů, jež připomí-

naly žalostné hůlky. Nepatřičná ústroj mu při chůzi nemožně plandala, jako by si malý kluk natáhl dědečkovy pumpky.

„Vidím tě, Manyoro,“ odpověděl Leon a ani se neobtěžoval skrývat znechucení, když anglicky dodal: „Slíbil jsi mi dobrého muže.“

Manyoro na něho upřel pohled a lhostejně opáčil: „Ne, to jsem ti neslíbil, bratře. Tys ho po mně žádal. Říkal jsem ti, že moji nejlepší muži budou takový závod považovat pod svou úroveň. Tak jsem ti přivedl běžce a *bwana* de Lancey se může rozhodnout, jestli proti němu postaví své muže, nebo ne.“

„Takhle sotva řekne že ne, nemyslíš?“ řekl Leon nazlobeně.

„Tak ho mám zase odvést? Jestli chceš, můžeš zaplatit svou sázku.“

Leon se donutil držet chvíli jazyk za zuby a uklidnit se, než aby se s Manyorem začali dohadovat a zašli tak daleko, že už by se to nedalo vrátit.

„Výborně. Tak bys nás mohl představit.“

Manyoro ukázal na malého Masaje a řekl: „M’Bogo, tohle je Simel. Je to syn jedné z mých sester. Simele, pozdrav mého bratra M’Boga. Když pro něho poběžíš, poběžíš i za mě a za všechny svůj lid. Nenechej nás prohrát.“

„Vidím tě, Simele,“ řekl Leon.

„Vidím tě, M’Bogo, a slibuji, že poběžím jako vítr nad savanou, který fouká celý den a neochabne.“

No dobrá, to bys i mohl, pomyslel si Leon. Když si totiž prohlédl chlapce pozorněji, viděl nad absurdně ovázaným pasem šortek ploché svalnaté břicho. Očividně se zdál zdravý. Stál vzpřímeně jako muž na stráží a v očích mu zářila radost ze života a mladický optimismus. *No dobře, zatím to nechme být. Radši ho představím soupeřům.*

Leon odvedl Simela do té části pólového hřiště, kde de Lancey umístil svůj tým. Postavili tam velký stan, v němž rozložili několik táborových lehátek, na kterých si závodníci mohli před startem odpočinout. Nechyběly skládací židle pro de Lanceye a jeho nohsledy, což byla opravdu zvláštní sbírka rozmanitých prospěchářů a chlápků žijících z šeků od rodiny,

aspoň pokud mohl Leon soudit, a také žen, které přivedli s sebou. Nepřetržitý proud číšníků přinášel bedny šampaňského a Tuskeru, nejlepšího piva vařeného v Keni. Několik sloužících už mělo opodál připravené ohniště, aby mohli de Lanceyovu společnost řádně nasytit. Ve velkém železném kotli vařila voda, a vůně klobás syčících na roštu jasně svědčila, že se na později chystá vydatná svačina.

Leon zachytil koutkem oka ženskou tvář, která mu byla povědomá. Chvilku ji nedokázal zařadit, ale potom si uvědomil, že jde o Amélii Cory-Porterovou, jež před týdnem seděla vedle něho při večeři. Zdvořile na ni zamával, ale záměrně mu neodpověděla. Leon se v duchu zazubil. *Není bĕsu většihoh než hnĕv ženy zhrzené, že? Má pravdu, nejevil jsem o ni žádný zájem, no tak rozbila stan v de Lanceyově táboře. Aspoň jí dají dobře najíst.*

„Tohle je můj závodník,“ oznámil Leon, sotva se mu podařilo vyhledat de Lanceye. Skoro mohl vidĕt, jak jeho protĕjšku v hlavĕ šrotují kolečka a pokouší se přijít na to, jestli nejde o nějaký trik. Simel se na de Lanceye přátelsky, nezákladně usmíval. Byl tak drobný, že v porovnání se třemi soupeři, kteří se vynořili z různých koutů stanu, působil jako netrénovaný boxer muší váhy proti šampiónovi ve střední váze.

De Lancey si ještě jednou prohlĕdl Simela od hlavy k patĕ, a když na něm nevidĕl nic hrozivého, přikývl. „Výbornĕ. Je to vaše volba.“

Jonty Sopwith běhal závodně dost dlouho na to, aby chápal, že dobří atleti mohou být různĕ vzrostlí a vyhlížĕt všelijak. Tenhle malý Masaj mu připadal jako běžec na dlouhé tratĕ. To také řekl Hugu Birchinallovi, který souhlasil. „Působí na mě jako klasický nilský ektomorf. To znamená, že je hodně štíhlý, Velbloude,“ dodal, protože vědĕl, že Sopwith studoval ekonomii a zřejmě nebude obeznámený s lékařskou terminologií. „Mají lehká tĕla, která vydávají teplo mnohem rychleji než

masivnější postavy, třeba jako já. To jim taky pomáhá běhat na dlouhé vzdálenosti, protože se na rozdíl od nás nepřehřívají, jako když začne vařit chladič motoru.“

„Takže bychom to měli odbýt tak rychle, jak to půjde,“ přikývl Sopwith. „Nastoupím tvrdě. Pak se bude muset rozhodnout, jestli se mě má držet, nebo ne. Když nepoběží se mnou, hodně zaostane. Když bude držet mé tempo, počítám, že ho utahám stejně jako Bobbyho Snellinga v univerzitním utkání v roce 1921, vzpomínáš si na to?“

„No samozřejmě. Milý starý Bobby ti visel na šosu až do poslední zatáčky, pak jsi zase přidal a on se skoro na místě zhroutil. Chudák chlap už v sobě neměl ani ždíbec energie.“

„Přesně tak. Počítám, že míli dokážu zaběhnout pěkně zosotra, to přinejmenším. Takže do toho dám všechno a předám ti štafetu, sotva začnu ztrácet síly.“

„A pak poběžím já a odrovnám ho. Dobrý nápad, Velbloude. Zní to jako výborný plán.“

„Takže každý odvedeme svou práci, ne? Nemůžeme připustit, aby pak někdo vykládal, že dva dobří univerzitní atleti potřebovali pomoc od nějaké chátry z jihu.“

„No, to jistě ne.“

Vysoký bledý Jonty Sopwith se postavil na startovní čáru vedle drobného Simela. Potřásl si rukama a Sopwith řekl: „Hodně štěstí, kamaráde,“ protože vůči každému protivníkovi se choval slušně a s úctou, i když měl v úmyslu zadupat ho do rudé africké hlíny.

Startér vypálil z pistole a oba soupeři vyběhli na trať za hlučného povzbuzování publika – z jedné strany pólového hřiště od domorodých Keňanů, z protější strany od bílých osadníků. Jonty Sopwith vyrazil zdrcujícím tempem. Podle slov, jimiž se představil Leonu Courtneyovi, si byl velmi dobře vědom vlastních schopností, ba naskytla se mu i výjimečná příležitost reprezentovat Británii na pařížské olympiádě, a jen ošklivě podvrtnuté koleno mu zabránilo, aby nastoupil do zá-

vodu. Sopwith měl tudíž všechny důvody věřit, že Simela porazí a že to odbude v krátké chvíli.

Simel se několik prvních vteřin snažil držet tempo muže, jehož červené vlasy plály jako rozkvetlá spatodea. Potom si však vzpomněl, co mu říkal Manyoro, když ho provázel na start. „Nepokoušej se žádného z nich předběhnout. Jen utíkej. A utíkej pořád dál. Mysli si, že běžíš zpátky k hoře Lonsonyo za mámou Lusimou a že musíš běžet celý den. Takže se nenech bílými muži vyprovokovat, abys běžel rychleji nebo pomaleji, než chceš ty sám. Musíš běžet jako pakuň, ne jako gepard. Jen utíkej.“

A Simel pochopil, co se mu Manyoro snažil vysvětlit. Tento muž, který ho tak zdvořile pozdravil, se ho pokouší vyprovokovat k rychlému běhu, jako utíká gepard. Jenže gepard nevydrží nejvyšší rychlostí běžet příliš daleko. Když nechytí kořist během několika vteřin, zastaví se a nabírá síly, aby to zkusil později znovu. Zato pakuň běží pořád, utíká celý den společně s bratry a sestrami, od jednoho obzoru k druhému.

Ted' budu jako pakuň, řekl si Simel a místo aby bezmála sprintoval jako ze začátku, zpomalil a s rukama přiloženými vysoko k hrudi pokračoval zdánlivě bez nejmenšího úsilí dlouhými skoky, při nichž se mu nohy odrážely od země lehce jako antilopí kopýtká, jeden krok jako druhý.

Během několika vteřin se mezi oběma závodníky ukázala pětimetrová mezera. Ta narůstala na deset, pak dvacet metrů. Povzbuzování bělošskou částí publika nabralo na hlasitosti. K de Lanceyovi se tlačili jeho patolízalové, plácali ho po zádech a ženy vzrušeně pokřikovaly na běžícího Jonty Sopwitha.

Ten chlap je ještě lepší, než mi říkal, pomyslel si Leon. Sopwith měl mnohem delší krok a silnější nohy než Simel, takže připomínal cválajícího hřebce.

Hugo Birchinall už se rozehříval. *Toho kluka rychle oddělají: středopolař ho nalomí a sprinter dorazí. Dobrá taktika. Mohlo by to vyjít.*

Leon se podíval po Manyorovi. Ten Simela pozorně sledoval, ale nedával najevo ani stopu svých pocitů.

„Vidíš, oč se snaží?“ řekl Leon s pohledem upřeným na Sopwitha, který zvětšil svůj náskok už na téměř padesát metrů.

„Samozřejmě.“

„A bude to fungovat?“

Manyoro se podíval na dva běžce na dráze a pak na Birchinnalla. „On si to určitě myslí. Zpívá vítěznou píseň dřív, než zabil lva.“

„To není příliš moudré.“

„To teda není, M'Bogo.“

Jonty Sopwith oběhl poslední zatačku kolem pólového hřiště a zamířil k cílové čáře na konci prvního kola. Naprostá většina bělošských diváků se soustředila před budovou klubu a už je viděl vpravo před sebou. Ohlédl se přes rameno a viděl vzdálenou Simelovu postavu – teprve oběhl roh, zaostával za ním půl délky hřiště a s každým krokem jeho ztráta narůstala.

„Dobrá, chlapečku, podíváme se, jak se ti bude líbit tohle,“ zamumlal Sopwith. Pak znovu přidal a odhalil Bohem mu nadělené kvality olympijského atleta.

Simel poplašeně pozoroval svého protivníka, jak znovu zrychluje tempo běhu. Vůbec se nezdál unavený jako gepard. Naopak, jako by mu sil přibývalo. Slyšel hluboké povzdechy, téměř sténání ze skupiny domorodých Afričanů od protější strany hřiště, které však rychle zanikly v křiku a potlesku všech těch bílých *bwana* a jejich žen.

Simel se vzepřel nutkání zrychlit běh, aby držel soupeřovo tempo, a řekl si, že ještě není všechno ztraceno. Stále se cítil stejně svěží, jako když vyběhl do závodu, a ačkoli se mezera mezi ním a mužem vpředu rozšiřovala, pořád to ještě nebyla ani polovina obvodu hřiště. Když probíhal kolem bílých diváků, několik jich na něho křičelo nadávky. Slova mu nic ne-

říkala, protože neuměl anglicky, ale to ani nemusel. Stačilo mu podívat se na jejich tváře, hrozící pěsti a slyšet, jak na něho muži křičí a ženské ječí, aby v tom neomylně poznal projevy nepřátelství, ba nenávisti.

A tu Simela něco napadlo. *Tihle lidé ze mě mají strach. Bojí se, že bych mohl být stejně dobrý jako oni, možná i lepší.*

Ve výrazu obličeje nedal nic znát, zato se usmíval celým srdcem. Věděl, že bílí lidé mají proč se bát. Celý život se styděl, že je tak malý, ale teď měl příležitost dokázat, že pro svůj lid může udělat tolik jako kdokoli jiný.

Jsem Masaj. Teď musím těm lidem ukázat, co to znamená.

Na terase klubovny Saffron poskakovala vzrušením a přitahovala nesouhlasné nevraživé pohledy žen stojících kolem, protože vysokým, pisklavým hlasem povzbuzovala masajského běžce. Měla ovšem problém. Průběh celého závodu mohla sledovat jen hrozně těžko. Všude kolem jí zacláněla spousta dospělých.

Saffy dostala nakázáno, aby zůstala u matky, a tak poskakovala vedle křesla, v němž Eva seděla tak klidně, jak dokázala, jen aby vynakládala co možná nejmíň energie. Předsevzala si, že nepřipustí, aby se k ní Leon choval jako k nějakému invalidovi nebo ji přinutil zůstat doma. Nemohla se tedy prohršit proti pokynům lékaře, i když ji přirozenost vedla spíš k tomu, aby vyskočila z křesla a hulákala stejně vzrušeně jako její dcera, jen aby podpořila toho chlapce, kterému přidělili roli manželova šampiona.

Když běžci zmizeli u vzdáleného konce hřiště, obrátila se Saffron na Evu a prosila ji: „Mami, prosím, mohu jít dolů a postavit se k tátovi doprostřed hřiště?“

„Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad, má milá,“ odvětila Eva a vzala jí ruku do dlaně. „Nechci, aby ses někde ztratila nebo tě pošlapal ten dav lidí. Už vůbec nevím, jestli by na tebe mohl táta dávat pozor, když se chce soustředit na závod.“

„Ale já se skrz ty lidi dostanu!“ naléhala Saffron a nesouhlasně se mračila na živou bariéru dospělých kolem sebe. „A slibuju, že u táty budu jako pěna. Vůbec nechci být neposlušná.“ Upřela velikánské modré oči na matku, skoro jako by ji samotným pohledem chtěla okouzlit, a opakovala: „Prosím, maminko... prosím!“

Eva se usmála. *Lituji chudáka, který se jednou bude snažit vzdorovat těmhle očím*, pomyslela si a náhle si představila obrázek, jak přesně bude Saffron vypadat, až vyroste v ženu. *Já bych to určitě nedovedla.*

„Slíbíš mi docela vážně, že budeš opatrná?“ zeptala se.

„Ano, maminko,“ přikývla Saffron se vši opravdovostí.

„A slíbíš, že se budeš chovat slušně a nebudeš tátovi dělat žádné starosti?“

„Ano, maminko.“

„Dobře, tak můžeš jít.“

„Děkuji, děkuji!“ vypískla Saffron a pokryla matčinu tvář polibky. „Ty jsi ta nejhodnější, nejlepší a nejsladší máma na celém světě!“

„Aha, a ještě něco...“

Saffron se zarazila v půli kroku a otočila se k Evě. „Ano?“

„Pověz tátovi, ať si o mě nedělá starosti. Potřebuje se soustředit na závod. Tak mu řekni, že mám velmi pohodlné křeslo, stará se o mě spousta personálu a nic mi nechybí. Budu v pořádku. Zapamatuješ si to všechno?“

„Táta nemá mít starost, protože máš pohodlné křeslo a všechno je v pořádku.“

„Výborně. Tak už utíkej!“

Eva sledovala dceru, jak mizí v zástupu diváků a neohroženě se vrhá mezi dospělé, kteří ji obklopovali. Pak ostře vydechla, zavřela oči a na chvíli sklonila hlavu, když ji nečekaně bodla ostrá bolest, jako by ji zasáhla šipka doprostřed čela, těsně nad oči.

Jen mě trochu bolí hlava, říkala si, a vzepřela se lehké nevolnosti. *Nejspíš migréna. Nic vážného, čeho bych se měla bát.*

Napadlo ji, že by mohla poslat někoho z personálu klubu za Leonem, ale okamžitě ten nápad zavrhla. *Ne, nesmím ho znepokojoval. Musí teď myslet na jiné, daleko důležitější věci.*

Saffron se prosmekla pod lanem, přeběhla trať a ocitla se na ploše hřiště dřív, než jí v tom mohl kdokoli zabránit. Zastavila se, aby se rozhlédla kolem. Uběhl teprve týden, co na tomhle hřišti s Kippy skákaly parkurovou soutěž, ale jí to připadalo jako už velmi dávno. Teď tady vypadalo všechno docela jinak. Kolem velkého stanu se pohybovala spousta lidí. Pozorně si je prohlížela, jestli mezi nimi také není otec. Pak ho zahlédla o kus dál, při okraji hřiště, jak mluví s Manyorem – tu si uvědomila, že kolem stanu se shromáždili jejich protivníci, a rozběhla se opačným směrem.

„Vidím tě, princezničko,“ řekl Manyoro, když si všiml, jak k nim Saffron peláší. Zastavila se dva nebo tři kroky před ním a zcela vážně masajsky odpověděla: „Vidím tě, strejdo Manyoro.“

Vysoký vznešený Afričan roztáhl tvář do širokého, něžného úsměvu, protože tohle malé bílé děvčátko považoval za svou neteř zrovna tak jako potomky svých masajských bratrů a sester.

„Ahoj, tati,“ pozdravila otce.

„Saffy!“ vykřikl Leon. Chytil ji, zvedl a se smíchem ji zatočil ve vzduchu, až polekaně zapištěla. Přitiskl ji k sobě a políbil na temeno hlavy.

„Copak tě k nám přivádí?“ zeptal se.

„Máma říkala, že smím,“ odpověděla Saffron, aby bylo od počátku jasné, že to má dovoleno. „Od klubovny jsem vůbec neviděla na závod, protože kolem stojí spousta lidí. Ale slíbila jsem mámě, že budu hodná a vůbec nebudu zlobit.“

„Hmm... o tom trochu pochybuju. No, tak mi řekni, jak se maminka cítí?“

Saffron poslušně – vlastně slovo od slova – opakovala, co měla od Evy uloženo vyřídit.

„Výborně,“ přikývl Leon. „To jsem moc rád, že je mamince dobře a má všechno pohodlí. Jsi moc šikovná, že sis to všechno zapamatovala.“ Pak ji teprve postavil na zem.

Po otcově pochvale se Saffron radostí rozzářila. „Jak se jmenuje ten tvůj závodník, tati?“ zeptala se, sotva se ocitla zase na pevné zemi.

„Simel.“

„On je hodně malý.“

Leon se truchlivě uchechtl. „Ano, to jsem si taky myslel, když jsem ho viděl poprvé. Ale myslím, že předvede dobrý závod.“

Saffron pozorovala oba běžce, které teď dělila vzdálenost o něco větší než kratší strana hřiště. Zatímco vyjednávala s matkou a než se prodrala k otci, dokončil Sopwith druhý okruh a měl za sebou polovinu třetího. Zdálo se, jako by už Simelovi neutíkal, ale naopak ho doháněl.

„Dožene ten člověk Simela?“ zeptala se Saffron.

„Doufám, že ne, miláčku. Ale když se mu to nepodaří, pak místo něho poběží pan Birchinnall – to je tamten chlapík, který se protahuje a tváří se hrozně dychtivě.“

„Ale,“ namítla Saffron zamyšleně, „to se mně nezdá moc spravedlivé.“

„No, taková pravidla jsem vymyslel.“

„Ale ta pravidla jsou strašně proti Simelovi. Půjdu ho povzbuzovat.“

Saffron odběhla ke vzdálenému rohu hřiště a tam čekala, až Simel poběží kolem. Když doběhl na několik kroků k ní, vykřikla: „Do toho, Simele! Do toho, Simele!“ a pak utíkala kousek vedle něho. Saffron mu stačila jen několik kroků, ale když jeho příznivci viděli a slyšeli, jak Saffron povzbuzuje malého běžce, znovu ožili a halasně ho pobízeli kupředu.

Manyoro se však díval jinam. „Podívej se na *bwana* Sopwitha, bratře. Krátí krok a zpomaluje.“

„Proboha, máš pravdu,“ přisvědčil Leon. Přinesl si polní dalekohled a ten teď zaměřil na Sopwitha, který měl za chvíli

potřetí protnout cílovou čáru. „Lapá po dechu. To bude nejspíš nadmořskou výškou, na kterou není zvyklý.“

„Ale Simel pořád běží,“ pravil Manyoro. „Jeho ztráta se začíná zmenšovat.“

Birchinall zaujal pozici na běžecké dráze na konci rovinky před budovou klubu a povzbuzoval blížícího se druhá. Sopwith vynaložil do závěrečných kroků všechno úsilí a vydal ze sebe poslední zbytky sil, aby doběhl tam, kde ho Birchinall očekával s rukou nataženou za sebe, jako připravený na předávku štafetového kolíku. Sopwith napřáhl paži, plácl ho do dlaně a pak padl na všechny čtyři do trávy s hlavou svěšenou a prudce se zdvihajícím hrudníkem.

Teď byla řada na Birchinallovi, atletovi zcela odlišného typu. Běžel jako pravý sprinter, mocně pumpoval pažemi, záda napřímená, a vysoko zvedal kolena. Mezera mezi ním a Simelem běžícím vpředu se začala znovu zkracovat, a daleko rychleji než dřív. Kolonisté shromáždění podél jedné strany hřiště spustili halasný pokřik, aby svého atleta povzbudili. Hrnutí se k provazu, jímž byla ohrazena běžecká dráha, a těch několik policistů, kteří zde stáli, mělo plné ruce práce, aby příliv farmářů a obchodníků, kteří hulákali a máchali pěstmi, udrželi ve vymezeném prostoru. Nikoho nenapadlo, že by bílí diváci mohli ztropit takovou nepřístojnost.

Na protější dlouhé rovince, přímo před očima Simelových příznivců, ukrojil Birchinall z mezery, která ho dělila od Simela, dalších padesát metrů. Když přebíhal podél užší strany hřiště a zatočil na rovinku před klubovou budovou, probíhal Simel teprve přes cílovou čáru.

Malý Masaj se začal obávat, vrhal přes rameno nervózní pohledy, ale ani teď nezrychloval.

„Proboha, přidej, člověče!“ křičel Leon, i když věděl, že ho Simel přes hulákání spousty diváků zřejmě neuslyší.

Manyoro zavrtěl hlavou. „Ne, musí udržet nervy na uzdě. To je jeho jediná naděje.“

„Pověz to de Lanceyovi. Jistě si myslí, že už má peníze v kapse.“

Ano, v táboře protivníků už se začalo oslavovat. Ze stanu vyvěkli bednu šampaňského a sloužící měli napilno otevírat láhve a nalévat do sklenic. Chystal se přípitek na vítězství.

Simel oběhl roh hřiště na konci rovinky před budovou klubu a třeštil oči v obavě, že bude poražen, ale pořád se držel pokynů, které mu dal Manyoro, protože víc než prohry v závodě se bál hněvu svého náčelníka.

Birchinall stále tvrdě běžel, pořád ještě získával prostor na úkor soupeře a držel krok, ačkoli už dávno překonal vzdálenost, na kterou obvykle běhal v závodě. Ve tváři mu seděl výraz divoké zarputilosti a vůbec působil dojmem muže, který bude bojovat i za hranicí vyčerpání bez ohledu na ostrou bolest ve svalech, bušení srdce a pálení v plicích, jimž se zoufale nedostávalo vzduchu.

Zvítězí, i kdyby ho to mělo zabít. Věděl to. Věděli to i diváci. Také Simel to věděl.

Vzdálenost mezi nimi se krátila. Dvacet metrů... patnáct... deset...

Simel slyšel dusání Angličanových nohou za zády a jeho chrčivý dech, jako by ho pronásledovalo nějaké divoké zvíře.

Nemohl si pomoci. Rozběhl se sprintem.

Birchinall ještě zrychlil tempo a přepínal se daleko za své obvyklé hranice, mnohem víc, než v kterémkoli jiném závodě, které v životě absolvoval.

A přece běžel dál.

Simel zavřel oči a sotva si uvědomoval, že pořád běží – pokoušel se obrnit, než přijde chvíle, kdy ho Birchinall předstihne.

A náhle za sebou zaslechl bolestný výkřik. Otevřel oči, ohlédl se a viděl Huga Birchinalla, jak leží na zemi, svíjí se v křečích a rukama svírá zadní stranu stehna. Zoufale masíroval šlachy, která podlehla neúnosné námaze závodu a praskla.

Simel zpomalil, takže se pohyboval jen o málo rychleji než chůzí. Znovu se ohlédl za sebe, protože nevěděl, co dělat. Jiný

člověk tam leží zraněný a v krutých bolestech. Jistě by bylo správné, aby se o něho postaral. Neměl by se vrátit, nebo má běžet dál?

Simela nečekaný zvrat zmátl a těžce dýchal po námaze, kterou vynaložil navíc, aby udržel nepatrný náskok před Birchinnallem, a vůbec si neuvědomoval, že na něho Leon i Manyoro křičí a gestikulují. Oba běželi k rohu hřiště, kde došlo k Birchinnallovu zranění, za nimi pelášila Saffron a jí za zády spěchali de Lancey a Sopwith. Malý Masaj se teď sotva pohyboval a de Lancey hulákal: „Rozhodčí! Rozhodčí! On zůstal stát!“ Jeho hlas však beznadějně zanikl v pozdvižení, kterému propadly obě skupiny diváků.

Potom však Birchinnall ukázal hloubku své odvahy a bojovného ducha. S tváří sešklebenou bolestí, kterou si jeho heroický čin vyžádal, se zdvihl na nohy a znovu se rozběhl za Simelem, kulhal a poskakoval po zdravé noze. Pohled na žalostnou parodii dosud skvělého běžce přiměl spoustu žen na verandě klubové budovy k slzám, a nemálo mužů si potají utíralo oči a pocítilo náhlou potřebu se vysmrkat.

Simel ovšem zareagoval zcela odlišně. Věděl, že od zraněného zvířete hrozí vůbec největší nebezpečí, a tak když viděl, jak se k němu Birchinnall opět blíží, přestože pomalu a nemotorně, na všechnen soucit zapomněl. Měl příležitost se svému nepříteli vzdálit a nehodlal ji promarnit.

Ani neviděl, jak Birchinnall nakonec musel přijmout porážku a nechat se vystřídat van Doornem. Než Jihoafričan přiběhl k místu trati, kde se Birchinnall definitivně zhroutil, stačil Simel zvětšit vzdálenost od soupeře na několik set metrů.

Od startu uplynulo sotva deset minut a jemu se podařilo dorazit do dvou třetin cesty k tomu, aby dokázal, že i nejmenší Masaj je víc než rovnocenným soupeřem jakémukoli bělochovi.

Eva sedící v křesle na verandě budovy klubu upadla do lehké dřímoty, která jí přinesla krátký oddech od zhoršujících se

náporů bolesti hlavy a nevolnosti, které zakoušela. Přišly však ošklivé sny, nesouvislé a prosycené jakousi děšivou hrozbou, až ji to probudilo.

Měla pocit, jako by se jí měla rozskočit hlava. *Nesmím dělat Leonovi žádné starosti*, pomyslela si. Cítila se omámená, jako by vypila trochu nad míru, ačkoli se za celý den nedotkla ničeho silnějšího než čaje s citronem. *Po pár aspirinech by se mi mohlo udělat líp.*

Eva se matně usmála na procházející číšnici. „Prosím vás, mohla byste mi donést sklenici sodovky?“

„Jistě, madam,“ odpověděla číšnice.

„Moc děkuji,“ hlesla Eva a sesula se vyčerpaně do křesla.

Hennieho van Doorna charakterizovala zatrpklá, neochabující zaťatost člověka z rodu Afrikánců, kteří dobývali nová území. Po celé generace jeho rodina bojovala o to, aby získala, udržela a zkulivovala půdu na vysoko položené stepi. Zápolili se samotnou zemí, s živly, které je obklopovaly, a dalšími lidmi, kteří prahli po tom, aby si tu zemi přivlastnili, ať to byli Zuluové, kteří zdejší kraj považovali za svůj od počátku věků, nebo Britové, hnaní neukojitelnou touhou po dalších územích, o něž by se ještě zvětšila britská říše. Modlívali se k Bohu, jenž byl stejně tvrdý a neodpouštějící jako oni sami, k Bohu, který je učil pěstovat v sobě zášť, prahnout po pomstě a ponechávat na slabších a naivnějších, než byli sami, aby nastavovali i druhou tvář.

Simel vycítil hrozbu vyzařující ze zcela odlišného bílého muže, než byli ti dva před ním, jako by to byl vrčící lev nebo rozzuřený had. Tohoto muže nezradí noha, stejně jako se to stalo Birchinallovi. Všechno na Henniem van Doornovi signalizovalo světu, že musí vyhrát. Žádný jiný výsledek nepřipadal v úvahu. Pokaždé, když se Simel ohlédl, byl mu van Doorn o kousek blíž.

Slunce stoupalo oblohou a narůstající horko nutilo stále víc lidí hledat jakýkoli stín, ať to bylo uvnitř budovy klubu, pod korunami stromů, nebo pod deštníky či slunečníky. Běžci však

pokračovali v závodě. Leona opravdu fascinoval a poněkud děsil už samotný fakt, že van Doorn velmi dlouho protahoval rozhodující útok. Připadal si, jako by pozoroval pavouka, jenž celé hodiny snová svou síť s vědomím, že jakmile bude dílo dokončeno, nemá lovený hmyz jinou možnost, než uváznout v pavučině a zahynout. A Simel začal přece jen ochabovat.

Leon s Manyorem se teď zapojili do průběhu závodu mnohem aktivněji. Pokaždé, když Simel míjel jejich postavení, přistupovali až k dráze, přičemž Saffron poklusávala vedle nich jako stín, a zatímco dívenka na svého hrdinu povzbudivě halekala, Leon tleskal a pobízel ho a Manyoro mu masajsky dával pokyny, radil, jak lépe běžet a jak si šetřit síly. Zprvu Leon rozuměl všemu, co Manyoro říkal, protože masajštinu plynně ovládal přes dvacet let. Potom přišla chvíle, kdy mu Manyorova slova zněla cize. Náčelník přešel k nějakému slangu či nářečí, kterému nerozuměl ani Leon.

„Co jsi mu teď naposled říkal?“ zeptal se.

Velký Masaj pokrčil rameny. „To nic, M’Bogo.“

Leon se na něho chystal naléhat, ale náhle si všiml, že Simelův krok, dosud připomínající pravidelný chod metronomu, se začíná zkracovat. Afrikánec se nyní jevil silnější než dřív, jako by vytříbeným citem lovce poznal, že oběť začíná polevovat, a navyšoval tempo. Mezera mezi běžci se zkracovala podstatně rychleji.

Leon zavzdychal a zahleděl se na oblohu, jako by očekával nějaký božský zásah. Cosi zahlédl. Na obzoru, nad nejvzdálenějšími vrchy, se na západním horizontu objevila mohutná masa bouřkových mraků, které se plazily nebem směrem k pólovému hřišti. Ve vzdálenosti mnoha kilometrů zahlédl Leon i občasnou nitku blesku.

Děšť závod zastaví, pomyslel si Leon. To by mohla být naše jediná naděje.

Simelovi se klímbala hlava ze strany na stranu, krok pozbyl pružnosti. Cítil, jak se mu van Doorn přibližuje. Stále častěji se ohlížel a polekaně vyvaloval na soupeře oči. Jihoafričan se na něho šklebil a vychutnával nadcházející triumf, a přitom neustále zrychloval tempo.

Probíhali kratší rovinku a čekala je zatáčka k zadní dlouhé rovině. Van Doornovi nechybělo k malému Masajovi víc než třicet metrů a neustále ho dotahoval. Simel viděl Manyora, *bwana* Courtneye a jeho malou dcerku, jak na něho vpředu u trati čekají. Ještě než k nim doběhl, zkrátil van Doorn vzdálenost na polovinu – tu však malý Masaj viděl, jak náčelník krátce pokývl hlavou. To byl signál, který si dohodli během předcházejících kol, a on věděl naprosto přesně, co má dělat.

Simel opět ožil jako člověk probuzený z dlouhé dřímoty. Z jeho těla se vytratila těžkopádnost, neživotná topornost, znovu zdvihl hlavu a prodloužil krok. Během deseti odrazů nohou už znovu utíkal téměř plnou rychlostí. Keňané, kteří se tlačili kolem zadní roviny, propukli v jásot, když viděli, že Simelovo zdánlivé vyčerpání sloužilo jen jako vábnička, která měla zmást jeho soupeře. Z plných hrdel jásal nad masajskou vychytralostí a hloupostí bílého muže a do jednoho hlučně Simela povzbuzovali, ale také se pošklebovali van Doornovi.

Afríkánec si jich vůbec nevšímal. Celé jeho bytí se soustředilo na běh. Místo úsměvu se mu ve tváři objevila napjatá grimasa, jak se snažil udržet Simelovo tempo. Jenže držet se soupeře by nestačilo. Musel utíkat rychleji. Van Doorn už se dostal příliš těsně k šanci urvat vítězství, než aby se spokojil s čímkoli menším.

Simel ještě nepoznal takovou bolest. Celé tělo jako by mu stravoval oheň, hořel v něm každý sval, každým nádechem chraplavě nabíral vzduch do plic, kterým to však stále nestačilo, a srdce mu bilo, jako by mu armádní tambor bušil paličkami do hrudníku.

Běžel už tak dlouho, strašlivě dlouho. Kdyby utíkal pravidelným, odměřeným a mírným krokem jako předtím, dokázal by běžet ještě dál. Jenomže tohle bylo jiné. Musel prchat jako gepard. A ten nevydrží běžet příliš dlouho.

Simel začal zpomalovat, a tentokrát už nic nepředstíral.

Bolest hlavy se stávala nesnesitelnou. Eva se snažila přivolat číšnici, aby jí přinesla vodu, ale když se pokusila promluvit, přes křik, tleskání a dupání davu se ani sama neslyšela. V uších jí vibroval hlasitý řev, jako když příboj útočí na pobřeží, a oslepovaly ji záblesky, mrkavé přeludy, jako by jí svítil někdo přímo do očí.

„Pomoc!“ vykřikla, ale ze rtů jí vyšlo pouze chabé, nesouvislé zasténání.

O chvíličku později procházela číšnice kolem Evina křesla a vyrazila zděšený křik, kterým přehlušila i hluk okolního davu. Deset či dvanáct lidí, kteří se tlačili na verandě, se obrátilo a s hrůzou třestili oči na bezvědomou ženu, jež se bezmocně zmítala jako marioneta v rukou šíleného loutkáře. Na předním díle sukně se jí rozlézala tmavě červená skvrna.

„Doktora!“ vykřikl jakýsi muž. „Proboha, přiveďte někdo doktora!“

* * *

Van Doorn se dostal na hranici svých fyzických sil. Viděl však, že malý závodník před ním zpomaluje, a pochopil, že pokud se mu podaří ještě pokračovat, už jen chvíličku, stále ještě by mohl zvítězit.

Ale dokáže běžet dál? Trýznily ho slunce, horko a žízeň. Ústa měl vyschlá na troud a v koutcích rtů mu zasychala bělavá krusta vysušených slin. Točila se mu hlava, okraje zorného pole se mu rozmazávaly a v uších mu hučelo, jako by měl každou chvíli omdlít.

Ne! poroučel si van Doorn. Já to nevzdám. Jenom slaboši dovolí, aby na ně dolehla bolest a obtíže. Já toho verdoem kaffer porazím!

Donutil se k poslednímu vypětí sil a přiměl vyčerpané tělo běžet dál, nevšímaje si jeho proseb o zpomalení.

Mezera mezi závodníky se opět začala zkracovat.

„No, ale pokus to byl dobrý,“ řekl Leon.

„Simel zatím neprohrál, tati!“ namítala Saffron, která ještě nehodlala kapitulovat.

„Mám strach, že otec má pravdu,“ pravil Manyoro hlasem ztěžklým zklamáním. „Simel bojoval se srdcem a odvahou lva. Dva lovce porazil, ale na třetího už nestačil. To přece není žádná hanba.“

„Mně je jedno, co vy dva říkáte,“ trvala Saffron na svém, založila si ruce na prsou a mračila se na ně. „Myslím, že vyhraje.“

Leon zklamaně povzdechl. Co nevidět přijde veřejně o deset tisíc, a ke všemu je dostane chlap jako de Lancey... *No tak si z toho vezmi ponaučení. Neuzavírej při večeři pitomé sázky.*

Tváře Afričanů, do kterých hleděl a v nichž ještě před chvílí zářila samolibost, se opět zachmuřily. Ztichli a mlčky čekali na konec.

A tu se odkudsi ze zástupu černochů pozvedl osamocený hlas a zazpíval:

Jsme mladí lvi!

Maličko nejistě se přidalo ještě pár mužů:

Když zařveme, zem se otřásá!

A přibýly další hlasy:

Oštěpy jsou naše tesáky!

A ještě víc hlasů:

Kopí jsou naše drápy!

Leonovi i Manyorovi se v obličejí objevil rozjásaný úsměv. Tohle byla *Lví píseň*, kterou se masajští chlapci učí jako součást přípravy na mužný věk. Zpívají ji jejich otcové a bratři stejně, jako ji jednou budou zpívat také oni při útoku proti slabším kmenům, aby jim odvedli dobytek a ženy, nebo se postavili mocnému lvu a jako jedinou zbraň budou svírat v ruce *asagaj*. Tato píseň oslavuje sílu, ale zároveň ji dodává. Leon se přidal k hlasům všech ostatních Masajů, jež se zdvihaly v rozechvělé, bohaté a vzrušené harmonii jedné z nejslavněj-